

1993

1993/1

{k19931A}

VEZÉRCIKK

Hol tartok most? • *Pirka Betti*

Megint eltelt egy év.

Milyen volt? Rövid? Nem fért bele minden? Vagy ellenkezőleg: túl sok dolog fért bele? Olyan is, aminek nem kellett volna benne lennie? Ha igen, miért nem lehetett kihagyni? Hogy okosabb legyek? Hogy jobban vigyázzak? Hogy tanuljak belőle? Hogy ne sikerüljön minden, mert akkor unalmassá válik az élet?

Tudtam-e a jóra törekedni? Mindig azt tettem, amit tennem kellett? Akkor tettem, amikor szükség volt rá? Azért tettem, amiért a szívem diktálta? Minden féltett dolognál jobban őriztem szívemet? Reménységem mindig az Úrban volt? Ösvényem mindig a hajnal világosságában haladt? Mindig az Ő szavaira figyelmezttem? Hagytam, hogy gazdagítson az Úr áldása?

Kértem bölcsességet? Kaptam bölcsességet? Nyertem meg lelkeket bölcsességemmel? Elmém mindig meggondolta, mit szóljon? Hallgattam a feddésre? Figyelmezttem az Igére? Igaz barát voltam? Higgadtságommal másokat is lecsendesítettem? Az Ő félelmében éltem minden napon? Törekedtem kedvességre? Szeretetem mindenkire kiterjedt? Mindent az Ő szemével néztem?

... ÉS MOST HOL TARTOK???

Életem útja felfelé halad? Elégedett vagyok? A lelki életben nem szabad elégedettnnek lennem! Mert „boldogok a lelki szegények” (Mt 5,3), akik szegénynek tartják magukat lélekben, és többre vágnak az Úrban. Az ilyen téren való elégedetlenség több munka elvégzésére motivál. Arra, hogy sokkal többet tegyek az Úr országának építésében, és egész lényem, szellemisségem, életem felüldítse mások életét, meglátva bennem az EGYETLEN IGAZSÁGOT, a LÉNYEGET, JÉZUS KRISZTUST.

MEDITÁCIÓ

Évhatáron • *Kecser István, Közösségünk elnöke*

Köszöntöm Pünkösdi Közösségünk minden tagját az 1993-as új esztendőben.

Meggyőződéssel vallom, hogy a kegyelmes Isten hosszútűrésének újabb bizonyítéka és ajándéka ez az esztendő is.

Ilyenkor mindig megszólalnak bennünk a napok, és az elmúló évek sokaságában kutatunk a

bölcsesség után. Az évhatárnál számbavesszük tovatűnt napjainkat, s rácsodálkozunk, hogy immáron milyen sok átsuhant felettünk. Az elmúló évekkkel együtt elszállt az ifjúság, a gyermekkor; az élmények, a bánatok és az örömök sora. Szívünk belső csendességében számláljuk a múlt napokat, és Istentől kiszabott időnkét fogyasztva rakjuk egymásra múltunk óráit. Adja meg a kegyelmes Isten mindannyiunknak: úgy számláljuk napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk (Zsolt 90,13)!

Elmúló időnkkel emlékeink gyarapodnak, és szívünk bölcsessége gazdagodik. Az emlékezésnek jövőt formáló ereje van, mert a múltban bejárt út próbái és áldásai Isten iránti hűségünk mércéjén a valóságot rögzítik. Kudarcaink és győzelmeink vibrálása Istennel való kapcsolatunk fokmérője. Ez életünk valósága, mert olyanok vagyunk, ahogyan élünk. Amilyen az életünk, olyan lesz a múltunk. Ha áldott múltra vágyunk, éljünk Isten szerinti jelent, és boldog lesz a jövőnk! Meg kell értenünk: egyszer már csak múltunk lesz. De ez a múlt az örök jövődönk bázisa, amit Isten Krisztusban megjelent drága kegyelmének ragyogása szó át. Éveink nyomai ott vannak szívünk talaján. Ilyenkor, évhatárnál, amikor frissek az emlékek, láthatjuk meg igazán az elmulasztott alkalmakat, le nem rendezett dolgokat, a sértődéseket, hamis cselekedeteket, a kérlelhetetlen, gögös, pénzsóvárgó lelkiületet.

Az Isten szerinti bölcsesség ott kezdődik, amikor minden bűnös, vagy annak látszó dolgot „félve” elkerülök, és – megtisztulva – a jövőben ezektől mentes leszek.

Egy év nem túl hosszú idő, de bőven elegendő arra, hogy környezetünkben hiányozzanak olyanok, akik egy esztendeje még velünk voltak. Ha az Úrban aludtak el, akkor Őhöz hazamentek. Ha Jézus ismerete nélkül vágattak ki az élők földjéről, akkor vajon ki a felelős, hogy nem ismerték meg az Urat? Ha a világ ragadta el őket, akkor ez az év még a kegyelem esztendeje lehet részükre.

Az elmúlt év során az Úr sok áldást is adott életünkre. Ott volt a harcokban, és a Szentlélek által adott győzelmeket, szívünkbe és ajkunkra pedig hálát és dicsőítést. Itt vannak közöttünk azok, akiket a kegyelem kiragadott a bűn fertőjéből, és most szívükben mennyei öröm van a Megváltó felé, s az üdvösség reménységének drága valósága ragyoghat arcukon. Krisztus gyülekezetének nagy családjában gyarapodott az üdvözülendők száma is olyanok révén, akik hátat fordítottak régi életüknek, és erről vallást téve növekednek ismeretben és szent életben. Tekintsd Isten áldásának őt, akit az elmúlt évben kaptál az Úrtól segítő társul! A napok múlása gazdagítsa szívedben házastársad iránt a szeretet drága melegét! Ne feledd el: az igazi hitvesi szeretet a kimondott szavak mellett az élet minden napján megtalálja a módját a gyakorlati valóságnak is!

Ha maradandó vendég érkezett hozzátok, s most már az éjszaka nyugalma gyermeksírás töri meg, akkor jusson eszedbe, hogy Isten ajándéka az új élet, s ő érette két szív dobbant együtt, hogy most már az övé önálló ritmusával mutassa be Isten teremtő művének mai valóságát. Hálaadással vesszük számba mindazokat a jókat, amelyeket a kegyelmes Isten adott az elmúlt esztendőben. S ezeknek nem a nagyságrendje számít elsődlegesen, hanem az a felfedezés, amely gondviselésének hatalmas voltát reprezentálja a törékeny emberek irányában. Jövőnköt illető reménységünk alapja az a Jézus Krisztus, Aki a múltban is velünk volt, és ígérete szerint velünk lesz a napok végezetéig.

Őszintén kívánom, hogy Közösségünk minden tagjának és gyülekezetének legyen az új esztendőben Isten akarata szerinti élet- és tevékenységi programja. Miután számbavettük múltbeli mulasztásainkat, kérjük Urunk segítségét és a Szentlélek erejét hívó életünk szentebb, letisztultabb megéléséhez!

Mindannyian készüljünk az Urunkkal történő találkozásra, mert lehet, hogy aki most e sorokat olvassa, azt ez új évben az Úr hazahívja.

Mindannyiunk reménysége Őbenne van, Aki az időnek is Ura, Aki felett az elmúló évek nem hoznak változást, mert Ő mindörökké ugyanaz. Kézében tartja egyéni és közösségi életünket,

cselekedetei és végzései túlhaladják az emberi bölcsesség legfelső határát is.

E gondolatok jegyében kívánok minden kedves testvéremnek, olvasómnak Istentől megáldott, boldog új esztendő, miután ismét Jézus Krisztusra bízunk életünket.

Gondolatébresztő • Morris Wood

%Morris Wood amerikai pümkösi lelkipásztor, a teológiai tudományok négyszeres doktora. 1992. októberében a bibliai főiskolánkon tanított, az elsősöknek adott le egy tantárgyat. Wood testvérrel az elutazása előtt pár nappal ismerkedtem meg. Miután az Élő Vízről is beszélgettünk, készséggel rendelkezésünkre bocsátotta néhány rövid cikkét. Szeretettel ajánljuk olvasóink figyelmébe írásait, melyeket Gondolatébresztő címen közlünk ifj. Kovács Béla fordításában.

Néhány évvel ezelőtt az USA egy másik államában jártam, és az egyik városban meglátogattam egy otthont. Volt ott egy idős néni, aki rákban szenvedett, és már haldoklott. Nagyon soványka lett, ahogy ez a szörnyű betegség elhatalmasodott rajta. Olyan gyenge volt, hogy beszéde csak halk sóhajtásként hangzott. Ez a kedves idős színesbőrű néni római katolikus volt. Ahogy beszélgettem vele szívének állapotáról, azt mondta, hogy neki szüksége van az Istennel való megbékélésre. Így a bűnösök imáját imádkoztam vele: „Kedves Uram! Bűnös vagyok és ezt megvallom most Neked és magamnak is. Szükséget érzek a lelkemben. Ó Istenem, kérlek könyörülj rajtam és terjeszd ki rám a Te megbocsátásodat és töröld el minden bűnömet, igen Uram, mindegyiket.

Befogadlak Téged Jézus Krisztus, mint Megváltómat és életem Urát. Hiszek Benned, és hiszem, hogy kihullott véred az az áldozat, amit én nem tudnék meghozni. Hiszem, hogy föltámadtál a halálból az első húsvét reggelén. Köszönöm Uram, hogy megváltottál, és köszönöm az örök életet, mert mindez a Te kegyelmedből, szeretetedből és irgalmadból van. Ámen.”

Ez az idős néni mondta a legkomolyabb, legbuzgóbb és legőszintébb imát, amit valaha is hallottam.

Meg vagyok róla győződve, hogy ő már a Paradicsomban van. Nem találkoztam sem azelőtt, sem azóta vele, hogy Isten gondviseléséből aznap imádkozhattunk, de ő akkor örök életet nyert a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Az élő gyülekezet • ifj. Kovács Béla

Az élő gyülekezetre keresve sem lehetne pontosabb és kifejezőbb hasonlatot találni, mint amiről Pál apostol ír: az élő test (szervezet) és az élő gyülekezet felépítésében, működésében, funkcióiban igen hasonlít egymásra. Ahogyan az emberi szervezetet a fej (agy) irányítja, úgy a gyülekezet feje Krisztus, aki életét áldozta érte (Ef 5,25). A gyülekezet Őbenne növekedik szép rendben, ahogy a Szentlélek építi azt (Ef 2,21–22). Ő épít be minket Krisztus testébe, pontosan arra a helyre, amit Isten számunkra elgondolt és elkészített. A Szentlélek lecsiszolja egyenlenségeinket, olyanná formálja életünket, hogy az pontosan illeszkedjen az Istentől eltervezett helyre a többi élő kő közé.

Ez a Szentlélek szuverén akarata szerint történik. Csak mi magunk vagyunk azok, akik értetlenségünkkel, engedetlenségünkkel gátolhatjuk Őt a munkában. De mégis megvan a reménységünk arra nézve, hogy azt a munkát, amit bennünk elkezdett, Isten be is fogja fejezni a Vele való találkozás napjára (Fil 1,6). A gyülekezet tagjaiból egyen-egyenként áll össze Krisztus teste egy adott közösségként, de úgy is, mint sok gyülekezet együttese. Ez Isten titka, de amint a szervezet tagokból tevődik össze, és a társadalom is tagokból, egyénekből épül fel, így Krisztus gyülekezete is. Mind az emberi szervezetben, mind a társadalomban megkívántatik, hogy a tagok mindegyike betöltse feladatát; így Krisztus testében is szükséges,

hogy mindannyian – egyenként és gyülekezetenként is – betöltsük elhívásunkat, vagyis az élő Isten templomának élő kövekből épülő falaiban elfoglaljuk a nekünk szánt és minket illető helyet.

Isten nem téved. Ő pontosan ismeri mindegyikünk szíve dobbanását, legelrejtettebb gondolatainkat és körülményeinket, de pontosan tudja az Ő célját is felőlünk (Jer 29,11). Ezért pontosan ismeri azt a helyet, amire elhívott, és azt a módot, ahogyan oda beépíthet (Róm 8,28). Miután elfogadtuk bűneink bocsánatát, Jézus Krisztust pedig életünk Urának, jogot kaptunk arra, hogy Isten gyermekeivé legyünk (Jn 1,12). Ezáltal beléptünk a szentek közösségébe, és részévé lettünk Krisztus testének. Azonban személyesen kell felismernünk, hogy az örökkévaló gyülekezethez is tartozunk, nemcsak a jelenvaló földi gyülekezethez. Ez a felismerés fogja eredményezni azt, hogy életünket letesszük az Ő kezébe, hogy alakítson minket, és építsen be a megfelelő helyre az élő templomba. Az egészséges szervezetben a szervek, a tagok mindegyike hűségesen ellátja a maga feladatát. Ha valamelyik felmondja a szolgálatot, az egész test megérzi annak hiányát. Ez más tagok túlterhelését, és végső fokon a szervezet egészségének hanyatlását okozza. A beteg test maga is ápolásra szorul, és nem képes többé munkát végezni.

Így van a gyülekezet is. Az egészséges gyülekezetnek minden tagja tevékeny, és felelősen betölti saját hivatását. Ha mozdulni kell valamerre, az erre rendelt tagok elindítják a testet; ha valami idegen anyag került be, az arra rendelt tagok azonnal hozzálátnak a védekezéshez, az elhárításhoz. Ha valaki megbetegszik, feladatára nézve lebénel, akkor más tagok azonnal hozzálátnak az elsősegélynyújtáshoz. Mások a test táplálásáról, megint mások a tisztántartásáról, jó kondíciójáról gondoskodnak. A kezek munkát végeznek kifelé, a társadalom irányában. Vannak szervek, amelyek figyelnek a Fejre, és fülek, amik hallgatnak Rá, de ezek természetesen kifelé és egymásra is figyelnek.

A növekedés úgy történik, hogy a különféle funkciókat ellátó tagok együtt és arányosan növekednek. Ha aránytalan a növekedés, az baj, és a szervezet betegségét jelzi. Nem növekedhet meg például csak a gyülekezet „szája” a dicsőítésre, miközben az emberek felé munkát végző kezek elsorvadnak. Nem lehetünk nagyok egyes lelki ajándékokban anélkül, hogy azokat a többi ember vagy a gyülekezet javára ne használnánk.

Ha ilyen a szervezet, hamar elpusztul, mint ahogy a törpék és az óriásnövések is fiatalon halnak meg. A gyülekezetnek is arányosan kell növekednie az élet különböző területein: a szeretet gyakorlásában, a közösség megélésében, a kifelé vagy befelé irányuló szolgálatokban, a megtapasztalásokban és kijelentésekben, a teherbíró és ellenálló képességben, a kitartásban, a hitben, a reményben (Ef 4,15).

Az embert elsősorban nem belső egészségi állapota minősíti, hanem az, hogy a társadalomban mennyi és milyen munkát képes végezni. A jó gyülekezetet is elsősorban ez jellemzi, ez az amire a világban lévőek figyelnek. Az élő gyülekezetnek nyílt közösségnek kell lennie, amely hatékony munkát végez a világban, ezáltal töltve be elhívását a nagy gyülekezetben. Ez pedig azt jelenti, hogy szeretetben szolgálunk az embereknek, hiszen az Úr Jézus is ezért jött (Mt 20,28), és minket is erre kötelez (Mt 28,19–20). Az élő, kifelé munkálkodó gyülekezetben adódó feladatokat autonóm kiscsoportok végzik, amelyek szoros kapcsolatban vannak a presbiterekkel, akiktől viszont az követeltetik meg, hogy odaszánt étellel álljanak az Úr előtt, ahogyan Mózes is tette. Továbbá, hogy Őrá figyelve, a Szentlélek vezetésére hagyatkozva irányítsák a gyülekezet tevékenységét mind a belső (igehirdetés, lelkipozás, gyermekkori és ifjúsági szolgálat, dicsőítés, látogatások, imaszolgálat, diakóniai munka stb.), mind a társadalom felé irányuló szolgálatokban (evangélizáció, bizonyágtételek, hívogatás, karitatív szolgálat a minden ember iránti szeretet gyakorlására, intézmények látogatása, részvétel a kulturális életben, a település gondjainak hordozása, misszió támogatása). Ez utóbbi különleges hangsúlyt kap jelenvaló világunkban, amivel eddig csak kevésé éltünk. Természetesen mindezen szolgálati területek ellátása nem tarthat egyetlen gyülekezet

tevékenységi körébe, hanem érvényesülnek a felekezetközi „munkamegosztás” formái is. Gyakran nem tudatosan, hanem Isten akaratából és az Ő szervezésében történik ez. Gondoljunk például arra, hogy Magyarországon a társadalom felé irányuló tevékenység hogyan alakult az utóbbi időkben! A történelmi egyházak elsősorban a karitatív területtel (menekültek, szegények segélyezése stb.) foglalkoznak, míg a karizmatikus felekezetek töltik be inkább az evangélium hirdetésének szolgálatát. Igaz, ebben nagy szerep jut az illető egyházak anyagi és személyi feltételeinek is, de mindezeket túl a láthatatlan gyülekezetet irányító Fej kegyelmes tettét kell észrevennünk, amellyel gondot visel az emberiségről mind testi, mint lelki téren.

De visszatérve a gyülekezethez, az autonóm kiscsoportok megléte és tevékenysége a záloga az erőteljes és kitartó gyülekezeti munkának. Ezeknek a kiscsoportoknak elsősorban funkcióorientáltaknak kell lenniük, ami azt jelenti, hogy a közösségi tevékenység egy-egy szeletének munkálása a céljuk, nem pedig az, hogy a gyülekezeti alkalmakat utánozva kis istentiszteletet valósítsanak meg. A kiscsoportokon belüli személyi, baráti kapcsolatok erősítése (közös vacsorával, kirándulással, egymás segítségével a nagyobb otthoni munkáknál stb.) nélkül egy csoport sem lehet „ütőképes”. Legalább ilyen fontos a csoportvezető kiválasztása, és lojalitása a gyülekezeti vezetéshez. Lehet, hogy a kiscsoportok szolgálata egy-egy területen átfedi egymást, ill. lesznek le nem fedett területek is. Fontos a testvérekben tudatosítani, hogy a hívő közösségek munkára hívtak el, hogy valóban testvéri kapcsolatokat építsenek ki egymással, és szolgáljanak a hitetlenek között. Mindemellett nem lehet azt mondani, hogy a tagság csoportokba való szigorú beosztását feltétlenül meg kell tenni. Az élő gyülekezetben a különböző kiscsoportok a nekik adott kegyelem és hit mértéke szerint az adott körülmények között munkálkodnak szolgálati területükön. A presbitérium feladata ezen csoportok tevékenységének összehangolása, valamint a fő célok megjelölése. Mindezekben a gyülekezet vezetése nem a tagságtól elkülönített, felettes szervként működik, hanem partnerként a problémák feltárásában és megoldásában, az evangéliumi célok minél tökéletesebb elérésére irányuló módszerek kidolgozásában, a tagság tanításában, gondozásában (Ef 4,11–12). Nyitottnak kell lennie a tagságtól kiinduló kezdeményezésekre, és nem lehet zárt az Úrtól nyilvánvalóan elhívott testvérek befogadása előtt.

Amikor a szervezetet valami váratlan külső hatás éri, megvannak a megfelelő reakciómódok a válaszadásra, például ha kezünket megégetjük, akkor rögtön elkapjuk a forró kályhától. A gyülekezetben is hasonlóan működik a tévtanítások, szerepzavarok, megpróbáltatások felismerésére és kivédésére irányuló cselekvés. Ha valamilyen kihívás éri a gyülekezetet, megfelelő csoportjai, tagjai révén képes reagálni, vagyis nem sodorják magukkal a társadalmi környezetben vagy a gyülekezeten belül bekövetkező változások, hanem úrrá tud lenni azokon (Róm 8,35–37).

Mindezek mellett hangsúlyozni kell, hogy a gyülekezetépítés, szolgálatépítés területén fontos az imaélet, a Szentlélek vezetésére való figyelés és engedelmisség, valamint az Úrtól kapott látások elfogadása. Ugyanis nem mi döntjük el, hogy mit akarunk tenni, mert mi csak a test vagyunk, hanem Az, aki a Fej, a Krisztus. Ő akarja az Ő testét használni a világban Isten dicsőségére, az emberek javára.

Természetesen a Szentlélek gyümölcse az, amely megédesíti a gyülekezet életét az együttes munkálkodásban és Isten szerető szívét ábrázolja ki a kívülállók előtt. Mindezek csak Krisztushoz való személyes ragaszkodással (Jn 15,5a), és egymás iránti szeretettel, alázatossággal érhetők el (Ef 4,1–3). Végül is az Úr az, aki mindeneket munkál, és mindent javunkra formál – miközben mi az Úr Jézus ábrázatához válunk hasonlatossá –, hiszen magunktól semmit sem tehetünk (Jn 15,5b).

A CSALÁD

„Még vén korban is gyümölcsöznek” – I. rész • Lennart Steen

%Részletek „A család” c. előadássorozatnak az idősök számára tartott tanításából.

A Biblia arról tanít, hogy az ősz fejjel együtt jár a tisztelet. Azonban a mai világban megöregedni, idősnek lenni nem pozitív, hanem sokkal inkább negatív dolog.

A 92. zsoltár versei szerint az idős emberek nagyon értékesek az Úr előtt. Egyáltalán nincs arról szó, hogy semmi sincs már előttük, amire még várhatnának, hogy elközeledett a vég, s itt az ideje, hogy mindennel felhagyjanak.

Ezzel ellentétben Isten növekedésről beszél. Hogyan? Mi idősök még mindig növekedhetünk az Úrban? Vagy talán már azt mondjuk, hogy mindent átéltünk és megtapasztaltunk, amit lehetséges?

A Biblia itt arról szól, hogy van még fejlődés, növekedés. Mondhatom nyugodtan:

„Köszönöm Istenem, hogy gyülekezetekben már eddig is növekedhettem. De nem akarok itt megállni, veled együtt tovább megyek. Azok között akarok lenni, akik még vén korban is gyümölcsözve növekszenek.”

A növekedés nemcsak azt jelenti, hogy a fa tovább nő, hanem, hogy vén korban is gyümölcsöt terem.

Ismersz valakit, aki életed fájának gyümölcse? Telnek az évek, s egyszer odajön hozzád valaki és azt mondja: „Egyszer bátorítottál engem, s olyan kedvesen irányítottál, tanácsoltál szolgálatomban.” Te erről nem tudtál, mégis gyümölcsöző voltál. Isten a gyümölcsstermő fának a gazdája, Ura. Azt mondja, hogy még több, még jobb gyümölcsöket fogsz teremni. Nagyon jó a fiatalok bizonyosságát hallgatni. Mosoly és öröm van a szívedben, mikor első bizonyágtételeiket, imameghallgattatásaikat mondják. Ez szép!

De kedves idős testvérem! Neked is van bizonyágtételeid. Senki más nem tudja azt elmondani. Te nemcsak két hete ismered az Urat, hanem talán már harminc, vagy negyven esztendeje! Mikor megnyitod szádat bizonyágtételekre, nemcsak azt tudod mondani, hogy Isten válaszol az imádságokra, hanem azt is, hogy a harminc év folyamán veled volt mindig: amikor fiatal voltál, életed derekán, s most is, amikor idős vagy. Olyan széles látószög van, ami másnak nincs.

Testvérem! Ne légy gyáva elmondani bizonyosságaidat! Legyen ismertté az a megtapasztalás, amit az idők során átéltél az Úrral! Lehet, sőt biztos, hogy fizikumod, tested sokkal kevesebbet bír, mint húsz évvel ezelőtt. De lelkileg a gyülekezet legstabilabb, legerősebb pontjának kell lenned. Mert erőteljes visszatekintésed van az átélésekben, az Úrral való közösségben. Fává növekedtél. A vihar meghajlított, de nem tört derékba. Sose felejtse le, hogy milyen drága vagy Isten gyülekezetében!

Vizsgáljuk meg életünket a következő területeken: mi történik a házaspárok életében; hogyan hat helyzetük a kívülállókra és a gyülekezetre?

Hiszem, hogy jobb hívők vagyunk, mint húsz évvel ezelőtt, mert már húsz éve együtt járunk Jézussal, és Ő ez idő alatt dolgozott az életünkön. Közelebb vagyunk a mennyhez, több győzelmi bizonyosságunk van, s a megszentelés munkája mélyebb területeket is elért.

Húsz éve még nyitottabb voltál a világ felé, kevesebbet olvastad a Bibliát, nem voltál olyan kedves feleséged, ill. férjed iránt. De Isten munkába vett téged, feleséged is dolgozott rajtad egy kicsit, s a férjed is elért veled némi eredményt. Ezért mondom, hogy most jobbnak kell lenned, mint régen.

Istennek joga lenne azt mondani, hogy nem vagy alkalmas, nem tud veled mit kezdeni, mert olyan rossz alapanyag vagy. De Ő még nem hagyta abba a formálást, munkáját bevégezte teljesen (Fil 1,6). Célja az, hogy minden hívőt tökéletesen állítson oda Krisztusban.

Fokozódó szeretetben

A házasságot szerelemben, szeretetben kezdtétek. A Biblia határozottan beszél arról, hogy a

szeretet soha el nem fogy. Ha igazi szeretet volt férj-feleség között, akkor ez a szeretet az évek folyamán nem kevesbedett, hanem gyarapodott. Sokan közületek húsz, harminc, esetleg ötven éve házások vagytok.

A test változik. Öregszik, gyengébb lesz, a haj ritkul, fogainkat is kezdjük elhanyagolni. De mi van belül? Belül még ugyanaz a kislány, ill. fiú vagy, aki negyven, ötven évvel ezelőtt voltál.

Mikor fiatal voltál, nagy szerelmet éreztél társad iránt, s az nemcsak testi vonzódás volt, hanem a lelkeddel is szeretted (Én 3,1). A lelked izzott a szeretettől. Álmodtál róla éjszaka, néztél utána az utcán. Szeretted őt, ez volt a kezdet. A lelked szerelmes volt, szeretetben égett. Kérlek, most válaszolj nekem! A lelked elvesztette-e fogát, haját és talán a lelki lénynek van arca? Valóságban a lelki lényünk pontosan ellentétesen reagál az idő múlására: egyre szebb lesz.

Felismerted már ezt? A léleknek van egy ablaka: a szem. Nézz bele a férjed, feleséged szemébe! Lásd meg, hogy ott van benne, és még mindig szép az a szeretet. Ránézel a másikra, és azt mondd: felismerem a tekintetedet. Sokkal több dolog van benned, amit szeretek, mint az első napokban!

A házásélet szeretetkapcsolata valósabb és mélyebb az együttműködés, beszélgetések, a kommunikáció ideje, évei során. Nem nevettek mindig. De azt is megérezted, hogy amikor együtt tudatok sírni, amikor együtt hordoztátok a terheket, akkor még közelebb kerültek egymáshoz. A terhek alatt összepréselődtek.

Egyre jobb, egyre bölcsőbb élettel

Az évek múltával jobb hívőnek, jobb házasfélnek, jobb szülőnek kell lenned.

A gyermeknevelés kezdetén nagy ambíciókkal indulunk. „Az én gyerekem ilyen és olyan legyen” mondjuk, s ennek érdekében gyakran cselekszünk is.

Idősebb korban már kevésbé vagy rámenős, a szeretet átveszi a felelősség egy-egy területét. Nem azt akarom mondani, hogy gyengébb lettél. Inkább, légy bölcsőbb, aki jobban megérti a helyzetet, pontosan azok eredményeképpen, amiket korábban megtapasztaltál. Így mint szülő is bölcsőbb leszel életutad során. Amikor gyermekeid megházasodnak, több megértéssel fordulsz feléjük, mint azt nevelésük kezdetén tetted.

Ugyanígy a gyülekezeti életben is sokkal jobb kell, hogy legyél, mint tegnap voltál. Az Igét jobban ismered, mint azelőtt. A tapasztalatok eredményeként nem fogsz hamar megijedni, zavarba jönni, amikor bizonyos dolgok történnek a gyülekezetekben, mert az évek során megtapasztaltad, hogy hűséges az Úr. Ezért nem kell mindjárt ítélkezned mások felett. Nem vagy olyan hirtelen saját meglátásod mások előtt való kinyilvánításában, mert azt már megtapasztaltad, hogy Istennek gondja van az övéire, és békesség uralja a szívedet. Amilyen békesség benned uralkodik, azt sugárod magad körül. Félreértés, megosztás helyett békességet sugározzál! Így a gondoskodás, a békesség, az isteni bölcsesség forrásává válhatsz, és jobb gyülekezeti tag lehetsz.

Több gyümölcsöt teremve

Talán van, aki azt mondja: „Uram, én úgy félek, hogy nem teremtem gyümölcsöt Neked!”

János evangéliuma 15. részében ezt mondja Jézus: „minden szőlővesszőt, mely gyümölcsöt nem terem lemetsz” (az Atya). Levágott már téged az Úr? Nem, mert itt vagy. Én is itt vagyok. Benne vagyok a szőlőtőben, azért Hozzá tartozom és Ő énhozzám. Ő azt mondja: „Örülök, hogy bennem vagy, de megtisztítlak, hogy még több gyümölcsöt teremjél.”

Ha most elmondanám bizonyosságaimat, sorolhatnám, hogy Isten – bölcsen – mi mindent lehántott már az életemről. Nagyon kedvesek voltak nekem, hozzá tartoztak az életemhez, de mert Jézus számára nem voltak gyümölcsözőek, levágta őket.

Ő egyre jobb hívőt akar faragni belőled is!

Sokszor az a kés, amit a metszésnél használ az Úr, nem tetszik nekünk. Kés lehet a gyülekezet valamelyik vezetője, néha a pásztor, még gyakrabban talán a férjed, feleséged. Igen, az fáj, ha valaki azt mondja: ezt a szokásodat, magatartásodat jobb, ha teljesen kidobod, elveted. Nem szereted a kést, pedig mindez azért van, hogy jobb, több gyümölcsöt teremj az Úrnak.

Egymás iránt érdeklődve

„Semmit nem cselekedvén versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván ti magatoknál. Ne nézze kiki a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is. Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is” (Fil 2,3–5).

Ez az üzenet a Krisztus testén belüli kapcsolatokra utal, de vonatkozik a házassági kapcsolatokra is. Ezek a versek arról szólnak, hogy a másik iránt való érdeklődés meg kell, hogy előzze az önmagunk felé irányulót. Ádám és Éva napjaitól kezdve ez emberi erőből nem megy, mert a bűnessel kezdődően az ember elsősorban maga iránt érdeklődik, és a másikat hibáztatja. Csak a szeretet tudja ezt megváltoztatni.

A jó házasság gyökere: a másik iránt való érdeklődés. „Az én örömöm, ha téged boldognak látlak. Az én szomorúságom, amikor te szomorú vagy” – bizonyára megtapasztaltad e szavak valóságát. Mennyire fáj neked és szenvedsz, ha szeretett házastársad beteg! Hogy szeretnél átvenni valamit az ő szenvedéseiből! Hányszor jelentett örömet, amikor láttad a másik szemében az ujjongást!

Nagyon sok területen lehet örömet szerezni a másinak, s mivel jó pár éves gyakorlatod van, tudod is, hogy hogyan tegyed. Testvérnőm! Tudod mi férjed kedvenc eledele? Születésnapjára megsütöd a kedvenc tortáját. De előfordult-e az, hogy minden különösebb ok nélkül, csak azért, hogy jól érezze magát, süttétél számára valami finomat?

És te testvérem? Tudod-e mi a feleséged kedvenc virága? Előfordult-e, hogy virággal mentél haza, vagy szépen csomagolt csokoládéval, amikor nem is volt születésnapja vagy névnapja? Az ilyenfajta meglepetések szó nélkül is azt mondják: „Szeretlek! Érdekel, hogy mi tetszik neked.” Egymás iránti kapcsolatunk karbantartásához ilyen dolgok is kellenek.

Szeretéből engedelmeskedve

„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ti asszonyok a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Mert a férj feje a feleségnek, mint a Krisztus is feje az egyháznak, és ugyanő megtartója a testnek” (Ef 5,21–23).

Testvérnőm! Nehéz volt Isten ezen ígét elfogadnod és betöltened? Szervedést jelentett az életed során? Korlátozta a személyiségedet? Vannak kemény férfiak, akik mellett szenved a feleség.

Svájcban egy ilyen témájú szemináriumon egyes testvérnők megkerestek, és ezt mondták: „Szeretem Jézust, és szeretem a férjemet. Azért, hogy Jézusnak tetszen az életem, kész vagyok engedelmeskedni. Személyiségem nem károsul ebben.”

Valóban az a legnagyobb bölcsesség, ha a Krisztusnak tetsző élet a célunk. Meg kell azonban mondanom, hogy ezek az ígék nem „férficentrikusak”.

Yonggi Cho-hoz jöttek férfiak, akik így szóltak: „A feleségem nem engedelmeskedik, pedig az Ige alapján ez a kötelessége!” Yonggi Cho megkérte őket, hogy olvassák fel az ígét.

„Feleségek engedelmesek legyetek férjeteknek” – idézték nagy buzgalommal. „Ti feleségek vagytok?” – kérdezte Cho testvér. „Nem” – válaszolták. „Akkor ez az ige nem nektek szól. Ez az ige nem a férfi gondolkodás számára íratott. Férfiaknak nincs joguk ezt ostorként használni feleségükkel szemben. Mert akkor él ez az ige, ha egy nő mindezt Jézusért teszi” – zárta le a vitát.

Testvérnőm! Ha mindez nagyon nehéz számodra, de Jézusért megteszed, amikor hazaérsz majd Hozzá, drága gyöngyként kamatozik az engedelmesség minden tette!

Szeretből önfeláldozóan

Férfiak! Nézzük mit mond az Ige nekünk! „Ti férfiak, szeressétek feleségeteket, miképpen a Krisztus is szerette az egyházat, és Önmagát adta azért” (Ef 5,25). Milyen csodálatos, hogy Krisztus és az egyház kapcsolata példaként áll minden házaspár előtt!

Jézus ezt mondja: „Szeretem az egyházat, meghalok, hogy a gyülekezet élhessen. Olyan drága nekem, hogy életemet adom érte.” Ez szól nekünk, férjeknek!

A feleséged élete fontosabb legyen, mint a tiéd. Legyél kész életedet áldozni az ő életéért. Ez nemcsak háború vagy külső támadás esetére vonatkozik. Nem, ez mindent jelent. Fontos, hogy őt olyan helyzetben lásd, ahogyan Krisztus látja az egyházat.

Láthatjuk a mérleg két oldalát: a szeretetből fakad, hogy a feleség odaáldozza az életét férjének, s ugyanaz a szeretet teszi képessé a férjet, hogy életét adja feleségéért.

Jó lenne, ha elmondanánk egymás szemébe nézve, vagy térdeinken imádkozva: „Uram, számomra a férjem a legfontosabb ember.

– Uram, nekem a feleségem a legfontosabb ember a Földön. Nélküle nem lennék egész.

– Köszönjük Neked, tarts meg minket, és adj nekünk több szeretetet, mint eddig!”

LÁTÓSZÖG

Oslo '92 – A szent élet és az aratás • Abraham Samuel (–)

{k1993101}

%Az elmúlt év legfontosabb eseménye az Oslói Püünkösdi Világkonferencia volt. Előző számunkban ugyan már írtunk róla, de oly sok minden hangzott el a konferencián, hogy érdemesnek tartjuk ismét visszatérni a témára. Szeptember 11-én délelőtt volt Samuel testvér előadása, melyet vázlatosan leközlünk.

Isten szent. A szentség az Ő alapvető tulajdonsága. Ezért a hívőknek is szenteknek kell lenniük. Az Úr ezt várja el tőlünk. Ézsaiás látta Istent és az angyalokat, ahogy szolgáltak Neki: „Szent, szent, szent a Seregek Ura” (Ézs 6,3). Isten a szent életre hívott el bennünket. Ma bűnös világban élünk, amikor a bűn egyre jobban megsokasodik. Ezért ma még fontosabb a szent élet. Legyünk mindig becsületesek, olyanok, mint Ő. Izrael, amikor engedelmessé vált, szent nemzet volt.

Ézsaiás igaz ember volt, de amikor látta Isten szentségét, megrendült, és azt mondta, hogy ő tisztátalan ajkú. „Jaj nekem. Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok” (Ézs 6,4). Ha Isten szentségét meglátjuk, felismerjük a saját bűnösségünket. A hívő életben a szentség a fontos. Isten szentségének megismeréséhez nekünk is szentté kell válnunk. Csak így lehetünk a Szentlélek cserépedényévé. Szentség nélkül gyengék maradunk. A szentségből fakad az istenfélelem. Ezután jöhet a Szentlélek hatalmas átformáló munkája bennünk és rajtunk keresztül.

Lássuk meg a saját tisztátalanságunkat! A szentség nem egy elvont valami, hanem egyszerűen az Isten akarata szerinti élet. Ennek összetevői az engedelmesség, a szeretet és az istenfélelem. Utóbbi a bölcsesség kezdete.

Anániás és Safira be akarták csapni az apostolokat. Ám ezzel nemcsak embereknek, hanem Istennek hazudtak, s ezért kellett meghalniuk. Az emberekben pedig nagy félelem támadt, ami szent életre ösztönözte őket.

Pál levelei is a szentség fontosságát hangsúlyozták.

Ha Isten félelmében élünk, akkor Ő megáld minket, mint Józsefet. Ő nem vétkezett Potifár feleségével, ellenállt a kísértésnek. Ezért bebörtönözték. A szent élet ma is folyamatos támadást hív ki maga ellen. József szent élete révén áldássá lett mások számára. A szent élet

révén mi is áldássá lehetünk. Ez nagy tanulság. Adja az Úr, hogy életünkben is így legyen! József nem tett nagy dolgokat, csak szent élete volt.

Sámson győzelmelet aratott, ameddig szentül élt. De amikor engedett a kísértésnek, Delilának, akkor elhagyta az ereje. Sok prédikátor jár így. Még szolgálnak, és nem veszik észre, hogy az Úr ereje már eltávozott tőlük. Eljött az aratás ideje. Fehérek már a tájékok, mi pedig kiválasztott szent nemzet vagyunk, hogy végezzük az aratást. Azért hívtunk el, hogy bemutassuk Isten dicsőségét a világnak. Jézus is ezt tette, amikor a Földön járva erővel és hatalommal szolgált az emberek között.

A Föld lakossága gyorsan nő, lassan eléri a 6 milliárd főt. Ma több ember él, mint az emberiség eddigi történelme folyamán összesen. Ez adja a feladat nagyságát. Jó ebben az izgalmas időszakban élni. Az Úrtól kapott megtiszteltetés számunkra, hogy most élhetünk, amikor a legtöbb a munka. Ne felejtjük el, hogy rengetegen élnek Krisztus ismerete nélkül! Indiában (testvérünk oda való) csak a lakosság 2%-a keresztény. Az országban a pünkösdi gyülekezetek szaporodnak a leggyorsabban. Az emberek kezdik felismerni, hogy a bűnt csak Krisztus vére mossa el, nem pedig a hinduk szent folyója.

Az evangélium hirdetése és a szent élet sok munkával és lemondással jár. Nem lehetünk vasárnapi keresztények. Az apostolok minden nap hirdették az evangéliumot, nemcsak vasárnap. Pál két évig volt Efézusban, hogy ezt cselekedje. Ne csak gyülekezetbe járjunk! Felelősek vagyunk a hitetlenekért. Az Úr mindannyiunkat elhívott a bizonyágtételre. Ezékiel elhívása a miénk is: „Emberfia! Őrállóvá tettelek téged ... (az emberek között). Ha ígét hallasz tőlem, figyelmeztess őket az én nevemben!” (Ez 3,17) Mi vajon milyen őrállói vagyunk az Úrnak? Ellátjuk-e Tőle kapott feladatunkat abban a környezetben, ahol élünk? Isten akarja, hogy könyörületesek legyünk, és álljunk oda a részre, mint Pál. Nem elég a megváltást elfogadnunk, prédikálnunk kell az evangéliumot. A következő világkonferenciáig (1995-ben lesz Szöulban) próbáljuk meg megevangélizálni a világot! Felelősek vagyunk a generációnkért, a körülöttünk élő emberekért. Ám ne feledjük: az aratás munkájába csak szent étellel lehet beállni!

Reménység – az én Lelkem által • Dennis E. White (–)

%A világkonferencia sajtószobájában, fénymásolt példányok útján terjesztették az alábbi írást.

Pálnak a korinthusiakhoz írt első levelében láthatjuk, hogy a kereszténység három alapvető isteni adomány vallása: a hité, a reménysége és a szereteté. Hit által látjuk meg Krisztust, fogadjuk el Őt, és élünk Őbenne. Reménységgel tekintünk a jövőbe, és várjuk, hogy minden ígéret beteljesedjen Krisztusban. A szeretet, mely a hit és a reménység gyökere, a válaszuk Isten és embertársaink felé.

Az a reménységünk, hogy egy dicsőséges napon a hit helyet ad Urunk személyes megpillantásának, s ugyanekkor reményeink valóra válnak, szeretetünk pedig tökéletessé lesz. A hit, a remény és a szeretet bizonyágot tesz – az Igében levő isteni kijelentésnek megfelelően – arról, hogy Ő a hit és a remény Istene, és Ő maga a szeretet. Ezek az igazságok hozzák elének a szavakat, melyeket cikkem címéül választottam: Reménység – az én Lelkem által.

Pál így imádkozott a római hívőkért a Róm 15,13-ban: „A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővüljétek a reménységben a Szentlélek ereje által.” Ebből a versből a következő igazságokat értettem meg arról, hogy hogyan működik a reménység a hívők életében.

Először: Isten a reménység Istene.

Ez azért van így, mert a bűnbocsánatra és az eljövendő dicsőségre vonatkozó minden igaz reménység Istentől ered, és általuk maga Isten hat az emberi szívekre.

Másodszor: A hívők reménysége a Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltóban való hittel kezdődik. A hívők mennél jobban ismerik Krisztust és mennél jobban bíznak Benne, annál nagyobb lesz az Istenbe vetett reménységük és az Iránta való hűségük.

Harmadszor: Isten a Szentlélek tevékenységén és erején keresztül ad reménységet a hívőknek. *Hogyan munkálja ki tehát a reménység Istene a keresztény reménységet a hívők szívében?*

1. *Az evangélium hatalma által.* „El nem tántorodva az evangélium reménységétől” (Kol 1,23). Pál apostol szerint az evangélium reménysége azonos azzal a reménységgel, „amely készen van” számunkra „a mennyekben” (Kol 1,5), valamint „az eljövendő dicsőség” reménységével (Kol 1,27).

A Kol 1,19–23-ban Pál rámutat, hogy a bűnöst a saját bűnössége és ellenséges gondolkozása idegeníti el Istentől az ezekből fakadó gonosz viselkedése révén, de a Krisztus kereszthalálában való hit által megbékélhet Istennel, szentté lehet az Ő szemében, minden hiba nélkülivé, és szabaddá az ellene szóló vádaktól.

Az evangélium reménysége azonban több, mint a hívő jelenlegi pozíciója vagy állapota Jézus Krisztusban. Az evangélium reménysége magába foglalja a hívő jövőbeli megdicsőülését is, amikor Krisztus visszatér a Földre.

Pál annyira biztos ebben az áldott reménységben, hogy a Róm 8,30-ban úgy tekint a hívőre, mint aki már megdicsőült, és e dicsőség megnyilvánulását várja, ami Krisztus megjelenésekor fog bekövetkezni: „Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.”

2. *Isten az Ő elhívása által ad reménységet a hívőknek.* A hívő reménysége „az Ő elhívásának a reménysége” (Ef 1,18). A gyülekezet olyan hívők csoportja, akiket Isten kihívott a világból, hogy Krisztusnak, Urunknak és Megváltónknak szolgáljanak. Kihívattunk a sötétségből Isten csodálatos világosságába. Isten kizárólagos tulajdonai vagyunk.

Pál szerint Isten elhívásának reménysége az ismeretre és a megvilágosodásra való elhívás. Az Ef 1,17–23 biztosít bennünket róla, hogy:

– A hívő lelki bölcsességre és kinyilatkoztatásra hívatott el, hogy megismerje Istent.
– A hívő a Szentlélek általi belső megvilágosodásra is elhívott, aki képessé teszi annak megismerésére, hogy milyen nagy a gazdagsága és dicsősége a szentek számára megígért örökségnek.

– Végül a hívő arra hívatott el, hogy lelki hatalommal bírjon. Ez az erő ugyanaz az isteni energia, mint amely Krisztusban megnyilvánult, amikor Isten feltámasztotta a halálból, és a legnagyobb megtiszteltetés helyére emelte a mennybe.

Testvérek! Milyen sokat adhat számunkra a jövőbeli biztonságnak ez az ismerete!

3. *Isten azáltal adja az evangélium reménységét a hívőknek, hogy megígérte, hogy egy napon átformál bennünket szeretett Fia hasonlatosságára.* A hívő reménysége „az igazság reménysége” (Gal 5,5). J. B. Phillips így fordítja ez a verset: „Hit által van az, hogy az Ő Lelkében várjuk az igazságot, melyet meglátni remélünk.”

Pál két újabb dologra hívja fel a figyelmünket. Hadd részletezzem ezeket!

A Szentlélek munkája által válik a reménység valósággá. Krisztus Lelke – aki az újjászületésünk óta munkálkodik az életünkben – elvezet bennünket addig a napig, amikor végleg hasonlóvá válunk Jézus Krisztushoz.

A második dolog pedig az, hogy Jézus Krisztus nekünk tulajdonított igazsága által élünk, és ismerjük Istent; de egy dicsőséges napon Jézus vissza fog jönni a Földre, hogy hasonlóvá tegyen minket önmagához, tökéletes igazságban. Amíg mindez be nem következik, addig mi, hívők ragaszkodunk az igazság reménysége megvalósulásának állhatatos várásához.

4. *Isten a Jézussal és a Szentlélekkel való kapcsolatunkon keresztül munkálja ki reménységét az életünkben.* A hívő reménysége „boldog reménység” (Tit 2,13). Várjuk a boldog reménységet, és nagy Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőséges megjelenését. A boldog reménység magába foglalja az összes hívő reménység boldog beteljesedését Krisztus

visszajövelekor.

Az áldott reménység Isten irántunk való szeretetének meghökkentő bőkezűségén alapszik, azon a tényen, amelynek megértésére és megismerésére a bennünk munkálkodó Szentlélek tesz képessé minket. Mint ilyen, ez a reménység nem csal meg bennünket, és nem fogunk szégyent vallani miatta az idők végén (Róm 5,5).

A boldog reménység tárgya Jézus maga. A hívő reménység nem dédelgetett optimizmus, sem nem sóvárgó gondolkodás. A hívő reménység egy személy, maga Jézus Krisztus. Krisztus a dicsőség reménysége bennünk. Pál azt mondja az 1Tim 1,1-ben, hogy Krisztus Jézus a mi reménységünk.

A kereszténység valójában egy szeretetkapcsolat. Krisztus menyasszonyaként nagy várakozással sóvárgunk vőlegényünk után. Vágyódunk rá, hogy hitünk beteljesedjen. Kitarjja életben ezt a szeretetet a szívünkben? Krisztus Lelke – a bennünk lakozó Szentlélek, a reménység Lelke.

Ezért tekintenek a hívők felfelé. Sóvárgó szívvel várjuk Krisztus dicsőséges megjelenését. Minden reménységünk Krisztusban és az Ő visszajövetelében van. Egy közeli napon az örök üdvösség reménysége, a Krisztushoz hasonlóvá válás reménysége, az Ő dicsősége megpillantásának reménysége, mint közös örökség. megtermi számunkra a kibeszélhetetlen örömet és a dicsőség teljességét.

Gondolataim összefoglalására egy híres bibliatanító szavaiból idézek: „Ez a biztos reménység adja számunkra a mindennapi élethez szükséges buzdítást és erőt. Nem egy hintaszékbe ültet minket, melyben önelégülten várjuk Jézus Krisztus visszajövetelét. Ehelyett a piacterekre állít, a csatamezőre, ahol akkor is továbbhaladunk, amikor a terhek nehezek, a harc pedig kemény. A reménység nem nyugtatószer, hanem olyan, mint az adrenalininjekció vagy a vérátömlesztés.”

Azoknak a testvéreknek pedig, akik nem tudnak örülni ebben a reménységben, azt mondom, hogy biztosan hallották már a mondást, hogy ahol élet van, ott remény is van, ám ehelyett – Isten Igéjének tekintélye és személyes tapasztalataim alapján – nyugodtan kijelenthetem számukra, hogy ahol Jézus Krisztus van, ott áldott reménység is van.

Országos lelkimunkás konferencia

%1992. november 20–21-én tartotta Közösségünk a múlt évi országos lelkimunkás konferenciáját. Az alábbiakban közzétesszük a konferencián kiadott nyilatkozatot, illetve az elfogadott határozatot.

Nyilatkozat

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség lelkipásztori kara az 1992. évi novemberi országos konferenciáján – a tömegkommunikációs eszközökön és a sajtóban gyakorta megjelenő „pünkösdi” jelzővel meghatározott csoportok elítélendő tevékenysége miatt – a következő nyilatkozatot tette:

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség létrejöttének gyökerei évszázadunk első évtizedeire vezetnek vissza, amikor Amerikába emigrált és onnan hazatérő magyarok kezdték a Biblia újszövetségi népére vonatkozó pünkösdi igazságokat hirdetni.

A kezdeti idők államhatalmi intézkedései a Közösséget nem bírták ugyan megsemmisíteni, de az illegálisba kényszerüléssel csak lassú fejlődés volt tapasztalható.

A második világháború után kialakult kommunista rendszer alatt mint kiségyház, a Magyarországi Szabadegyházak Tanácsán belül élte meg legálisan – az adott keretek között befelé forduló – lelki életét.

Napjainkban a magyarországi Evangéliumi Pünkösdi Közösség a Fővárosi Bíróság 10. szám alatt bejegyzett és nyilvántartott egyházi jogi-személyként éli és gyakorolja hitéletét.

A kommunista rendszer összeomlásával az alkotmányban szavatolt lelkiismereti szabadság gyakorlása eddig még nem tapasztalt formában adta meg a közösségi élet kibontakozásának lehetőségeit.

Közösségi és egyéni hitéletünk alapja a teljes Szentírás kinyilatkoztatása, amelyet az élet zsinórmértékének ismerünk el. Ennek értelmezése és a Szentlélek belső vezetése szerint Közösségünk tagjait család- és gyülekezet-centrikusságra, a Közösséghez és hazánkhoz hűséges, becsületes embereknek, gyermekeinket pedig szülőiszteletre neveljük.

Elítéljük, és nem vállalunk közösséget semmi olyan jelenséggel, vagy cselekvési formával, amely a családok szétrombolását eredményezi, vagy etnikai, kisebbségi megkülönböztetést szít, de társuk vagyunk mindazoknak, akik az alkoholizmus, a kábítószer-fogyasztás, a pornográfia, a sátánizmus személyiség- és erkölcsromboló hatása ellen küzdenek.

Az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elfogadja és hirdeti az általános keresztény hitelveket, de visszautasítja a szentírási alapot nélkülöző okkult tanítások minden fajtáját, és az ilyen tanokat vallókkal nem vállal közösséget.

A Biblia tanítása alapján közösséget vállalunk olyan keresztény közösségekkel, akik Jézus Krisztust testben megjelent Isten Fiának vallják, de elhatároljuk magunkat minden olyan vallástól, akik tagadják Jézus istenfiúságát, illetve egynek tartják Őt az istenek között.

Jézus Krisztustól kapott missziói feladatnak tekintjük az evangélium hirdetését, a bűnös élettől való elfordulást, és a biblikus, tiszta erkölcsű életre történő buzdítást.

Az evangélium hirdetésében és elfogadását illetően nem alkalmazunk, sőt elítélünk mindennemű kényszerítő eszköz igénybevételét, mert Isten az üdvösség elfogadását az ember szabad akarati döntésére bízta.

Gyülekezeteinkhez csatlakozhatnak mindazok, akik saját döntésük kinyilatkoztatásaként a Biblia tanítása szerint teljes alámerítéssel megkeresztelkednek. Közösségünk a felnőttkeresztséget gyakorolja, mert a Krisztus melletti döntés egy életre szól.

Pünkösdinek azért valljuk magunkat, mert a Biblia kijelentése szerint elfogadjuk és hirdetjük, hogy a Szentlélekkel történő betöltekezés és a szentlélekkeresztség ma is olyan átélhető valóság, mint az apostoli első pünkösdkor volt.

Gyülekezeti összejöveteli alkalmaink mindenki számára nyitottak. Tagjaink felé az adakozást illetően semminemű kényszert nem alkalmazunk. A Bibliára alapozott hitelveink szerint éljük meg a lélek szabadságában egyéni, lelki- és közösségi életünket.

A Szentírás útmutatása alapján tiszteletben tartjuk a világi hatalmasságokat, és imádkozunk azért, hogy a bennünket körülvevő sokféle jellegű problémák megoldását bölcsen végezzék.

Határozat

{k1993103}

1. Tisztelettel vagyunk Pünkösdi Közösségünk úttörő munkásai felé, akik a maguk idejében az adott történelmi, politikai és társadalmi viszonyok között hűségesek és kitartóak voltak az első pünkösdi mára is szóló üzenetéhez.
2. A XX. század utolsó évtizedének elején hazánkban végbement politikai és társadalmi változások hozta szabadságért hálásak vagyunk Istennek, és az adott lehetőségeket a Szentlélek adta világosságban kívánjuk Isten országa építésére kihasználni.
3. Elhatároljuk magunkat mindennemű szélsőséges, agresszív, gyülekezetet és családot romboló jelenségtől. Tiltakozunk minden olyan dolog ellen, amely a „pünkösdi” név felhasználásával az Evangéliumi Pünkösdi Közösség társadalmi hitelét rombolni szándékozik.
4. Kinyilvánítjuk, hogy Közösségünk ez idő szerint bejegyzett gyülekezetei, függetlenül attól, hogy külön jogi személyek, vagy nem, a pünkösdi hitelvek helyeslésével és megélésével az Evangéliumi Pünkösdi Közösségben kívánják lelki életük gyakorlatát folytatni.
5. Jónak látjuk a már több éve kipróbált és megismert külföldi kapcsolataink fenntartását és bővítését, viszont elutasítunk minden olyan igyekezetet, amely az Evangéliumi Pünkösdi

Közösség egységének megbontására irányul.

6. Folyamatosan vizsgálat és elemzés alá vonjuk a Biblia igazságainak fényében mindazokat a hazai és külföldről érkező jelenségeket, amelyek gyülekezeteink lelki egységére bomlasztó hatást gyakorolnak és az elvilágiasodás felé hatnak.

7. Fontosnak tartjuk a krisztusi misszióparancs alapján az evangélium hirdetését minden rendelkezésre álló eszközzel, és az újonnan megtértekről való lelki, közösségi gondoskodást lelki fejlődésünk érdekében.

8. Szükségesnek látjuk egy olyan jellegű írásos összeállítás kiadását (gyülekezeteink részére), amely Közösségünk lelki és anyagi feladatainak a Szentírás fényében való munkálását, valamint a társadalmi igények megfelelő szintű kielégítését és végzését egységes keretbe foglalva segíti elő.

9. Közösségünk bármilyen tevékenységére kiható, bármely forrásból származó pénzeszközökkel összefüggő valamennyi feladatot Isten és emberek előtti becsületességgel, a fennálló vonatkozó rendeletek maradéktalan betartásával végezzük. Visszautasítunk minden olyan jelenséget, amely anyagi eszközök kedvező ígéretével közösségi, hitnézeti és egyéni alkalmazkodást kér viszonzásul; s az ilyenekkel nem vállalunk közösséget.

10. Különösen fontosnak tartjuk Közösségünkben a gyermek- és ifjúságnevelés folyamatos végzése és annak fokozatos kitágulása mellett az elesettekről és az idősekről való biblikus és hatékony gondoskodást.

11. Támogatunk minden olyan kezdeményezést, amely az evangélium hirdetésére és bármilyen jellegű feszültségek feloldására irányul, pünkösdi hitnézetünk feladása nélkül szükség szerint részt vállalunk ezekből.

12. Közösségi életünk minden szféráját távol kívánjuk tartani a politikai élet bármely pártjától, az üzleti és gazdasági összefonódástól, de Közösségünk tagjainak személyi és lelkiismereti szabadságát e tekintetben nem korlátozzuk.

FÓRUM

A szabadító szolgálatról • *Pánczél János*

{k1993104}

Jézus neve azt jelenti: megváltó, üdvözítő, szabadító. Cselekedete pedig megváltás, szabadítás. Az Úr Jézus Krisztus megváltói munkájának, földi szolgálatának – az Isten országáról szóló tanítás, a csodatételek, a betegek gyógyítása mellett – egyik fontos tevékenysége volt az ördögök (démonok) kiűzése. Ezeket a tevékenységeket, valamint poklosok tisztítását, bizonyos esetekben halottak feltámasztását az Őt követő tanítványoknak is parancsba adta. Az ördögök kiűzéséről többek közt ezt olvassuk: „...és sok ördögöt űztek ki” (Mk 6,13). Vagy például 8 évvel pünkösöd után „sokakból, kikben tisztátalan lelkek (démonok) voltak, nagy hangon kiáltva kimenének” (ApCs 8,7). A tanítványok Jézus munkájának továbbfolytatói voltak.

Az utóbbi időben a szabadító szolgálatok gyakorlata kapcsán felmerült a kérdés: Szentlélekkel teljes hívőkben lehetnek-e démonok? A válasz egyértelmű: Szentlélekkel teljes hívőkben, akiknél a betöltetés, a friss kenet folyamatos, nem lehetnek. Egyrészt azért nem, mert a „teljes” fogalma már önmagában kizárja a részlegességet, a megosztottságot, másrészt azért sem, mert Isten szentségétől és a Szentlélek jelenlétéből eleve eltávoznak a démonok. Viszont más a helyzet a vallásos emberekkel, valamint a megtisztulatlan és engedetlen hívőkkel. Hiszen a Szentlélek csak annyit birtokol belőlünk, amennyire odaszánjuk magunkat Neki – semmi többet. A meg nem nyitott, meg nem tisztított részbe nem tör be természeténél fogva (Jel 3,20). A teljesség az adott helyzetben mindig túlcsoportulást is jelent, s ha ez nincs meg,

lehetnek akár ajándékok is, az még nem a teljesség. Amikor a tanítványok ítéletet, tüzet kértek a Jézust elutasító samáriai falura, Ő rendreutasította őket: „Nem tudjátok minémű lélek van tibennetek” (Lk 9,55).

Az Ef 4,27 egyenesen feltételezi, hogy a keresztény képes helyet adni az életében az ördögnek, különben nem szólítana intó hangon: „se pedig az ördögnek ne adjatok helyt”. Az ApCs 5,3 szerint Anániásnak még a szívét is elfoglalta a gonosz szellem. A bűnök és a démonok – legalábbis összefüggésükben, hatásukban valamilyen formában összekapcsolódnak. A belépési jogot a démonoknak a bűnök, sérülések, traumák adhatják meg, és ezzel erőszakosan élnek is. (A trauma hirtelen bekövetkező testi, lelki károsodást, súlyos lelki megrázkódtatást jelent.) „A bűn ... leleselkedik” (1Móz 4,7), az ördög elnyelni készül (1Pét 5,8). Az engedelmes hívő mindig él az Ige erejével, ellenállva az ördögnek (Jak 4,7b) és felöltözve a szellemi fegyverzetet (Ef 6,11–17). Ellenkező esetben sajnálatos módon lehetséges, hogy a korábban hűségesnek tűnő keresztény „az ördög töribe” essék (1Tim 3,7). „...némelyek már elhajlottak a sátánhoz” (1Tim 5,15). Nekünk, Isten gyermekeinek nagyon komolyan kell vennünk a valóságos megtisztulásunkat. „Tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki (szellemi) tisztátalanságtól, Isten félelmében vivén véghez a mi megszentelésünket” (2Kor 7,1). Ha a keresztény ember lazán, langymelegen, az ördögnek mindvégig való állhatatos ellenállás nélkül, s nem az Úrhoz ragaszkodva él (Mt 24,13), a sátán a démonai révén életének egy vagy több területe fölött ellenőrzést gyakorolhat. Súlyosabb esetben pedig egészen uralma alá veheti, s állapota rosszabb lehet az elsónél (Mt 12,45). Akik ragaszkodtak engedetlenségükhöz és hitetlenségükhöz – gyakran intések, feddések ellenére is – azokat Jézus is, az apostolok is ráhagyták, vagy átadták őket a sátánnak. „Hagyjátok őket, vakoknak vak vezetői ők” (Mt 15,14). „Atadjuk az ilyent a sátánnak a testnek veszedelmére, hogy a lélek megtartassék az Úr Jézusnak ama napján” (1Kor 5,5). „A te pénzed veled együtt vesszen el, mivel azt gondoltad, hogy az Istennek ajándéka pénzen megvehető” (ApCs 8,20). „...kiket átadtam a sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromkodjanak” (1Tim 1,20). Ilyen esetre több mint 26 éves szabadító szolgálati gyakorlatomban még csak egyszer volt példa.

Megtért, Szentlélekkel teljes életre vágyó emberek esetében olykor akadály lehet a magukkal hozott generációs átok. Noha minden ember a saját bűneiért felelős Istennek, bizonyos esetekben beteljesedve látjuk Isten kijelentését: „... megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék” (2Móz 20,5b). A tapasztalat szerint ez különösen érvényesülhet okkult hátterű családi örökség esetében. Olykor többre igyekvő, hűséges keresztények jöttek hozzám, szinte mindig ugyanazzal a kéréssel: „Ekkor és ekkor megtértem, megvallottam a bűneimet, követem az Urat, szeretnék beteljesedni Szentlélekkel, de érzem, hogy nem vagyok szabad. Mi lehet az oka? Segítséget kérek.” Ilyenkor a lelkigondozottak elbeszéléséből és a működő kegyelmi ajándékok segítségével nyilvánvalóvá lett, hogy az illető nagyszülei, szülei okkult dolgokkal foglalkoztak, spiritiszta összejöveteleken vettek részt, kártyát vetettek, jósoltak ilyen vagy olyan módon. Némelykor például a kártyavetést a gyermekük vagy unokájuk felé is gyakorolták, aki ezt ugyan nem vette át, és ő maga soha nem gyakorolta, de ezektől a megkötöző szálaktól csak akkor lett szabad, amikor elődei bűnét ő maga megtagadta, s a generációs átok szálait az Úr Jézus Krisztus nevében elvágta, őt a Szentlélek erejével feloldozta, és szabaddá nyilvánítottuk. A közben felismert egyéb bűnök megvallása után ez a gyakran hallott őszinte örömmel mondott ima hangzott el az ajkukról: „...teljesen szabad vagyok!” Más esetben például olyan valaki kérte a szabaduláshoz való segítséget, aki maga törvénytelen gyermekként született, s felnőve ő is követte anyja kicsapongó életét. De Jézus mellett döntött, s ha többé nem is gyakorolt bűnös szexuális kapcsolatot, gondolatvilágában szinte állandóan ott volt az ilyen jellegű leterhelés. Itt a paráznság démonát kellett határozottan kiűzni, de abból az illetőből is, akit ugyanez a démon annyira hatalmában tartott, hogy állattal is közösült. Más esetben a

gyilkosság démona ellen kellett felvenni a harcot, mert az illetőt – kést látva – állandóan azzal támadta képzeletében, hogy meg kell ölnie valakit, vagy pedig őt ölik meg. Nem ritka az, amikor az öngyilkosság démonát kell kiűzni, amely már más családtagokat is elpusztított, s a lelkigondozottat is gyötri. Azt látjuk biblikusnak, normálisnak, ha mindez a szabadulási, megtisztulási folyamat már a megtéréskor, az újjászületés idején megy végbe (ApCs 8,17). A démonok kiűzése nagyon konkrétan történik. Jézus is megkérdezte: „Mi a neved? ... Légió” (Lk 8,30). Jézus parancsolt, s bár súlyos áron és következményekkel, de a megszállott megszabadult, s itt ez a lényeg. Tudnunk kell azonban, hogy a démon hazudhat is, hogy megpróbáljon – a szolgálattevőket megtévesztve – benn maradni. Ezért nagyon nagy szükség van a szellemek megítélésének és az ismeret igéjének (tudomány beszédének) ajándékára, hogy a démon határozott felismerésével és megnevezésével konkrétan és erélyesen tudjunk parancsolni, távozásra szólítani. Eközben a környezetünkben mindent a Jézus vére oltalma alá helyezünk s megtiltjuk, hogy a körünkben senkibe (állatainkba se) bele ne menjen. Ha mindezt Isten Igéjét betöltve tesszük, valóban nem levegőt vagdosunk (1Kor 9,26), hanem az Ő dicsőségére győzünk.

Nem arról van szó, hogy minden megtérőből feltétlenül ördögöt kellene űzni, sőt a lelkigondozói munkában, a szabadító szolgálatban legtöbbször elég, ha a lelkigondozott őszinte bűnbánattal megvallja (s azután elhagyja) bűneit, mert így csendben, gyakran a bűnbánat könnyeivel kísérve, hittelt elfogadja, és erőteljes belső átéléssel tapasztalja meg a bűnbocsánatot (1Jn 1,9), a szabadulás, feloldoztatás örömét. Ördögűzésre csak olyan esetben kerülhet sor, ha annak jelenléte az illető bizonyos dolgokban való erős megkötözöttsége és a Szentlélek leleplezése, a kegyelmi ajándékok működése alapján nyilvánvaló. Előfordulhat, hogy hangos kiáltással, köhögéssel stb. távoznak el – leginkább parancsszóra – a démonok. Ez utóbbi esetben viszont a szabadulás után is nagyobb figyelmet kell fordítani a lelkigondozottra. Tehát a visszaesés elkerülése és az egészséges növekedés céljából őt továbbra is lelkigondozni, segíteni, tanítani kell. Mária Magdaléna hű tanítvány lett, de előtte hét ördögöt űzött ki belőle Jézus (Lk 8,2). Szükséges és jó, ha a megtisztított szívet valóban birtokba veheti, teljesen betölti a Szentlélek.

Röviden visszatérve a generációs átokra, az olykor más módokon is megnyilvánulhat, mint például öröklődő betegségek a családban, elmezavar vagy érzelmi összeomlás, meddőség, koraszülésre való hajlam s ezekhez kötődő női problémák, a házasság összeomlása (olykor generációkon át), folyamatos anyagi nehézségek, balesetek sorozata.

Az eddig leírtakban az őszinte bűnbánattal, bűnvallással nyert bűnbocsánatról, súlyosabb esetekben, szükség szerint démonok kiűzéséről volt szó, továbbá átkokról, s az azokból való szabadulásról. Nagyon fontos azonban annak tudatában lennünk, hogy Urunk mindenekelőtt az áldás Istene. Ez magából abból a tényből is látszik, hogy az áld, áldás szó 430-szor, míg az átok szó különböző formában 160-szor fordul elő a Bibliában. Isten gyermekeit, a hívőket mindig engedelmessegre és áldásra hívta el az Úr. Isten világosan kijelentette az 5Móz 11,26–28-ban: „Lásd, én adok ma előtökbe áldást és átkot! Az áldást, ha engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak... Az átkot pedig, ha nem engedelmeskedtek az Úrnak, a ti Istenetek parancsolatainak...”

Az engedelmes, megszentelt életű, szolgáló hívők a gyakorlatban tapasztalják ennek az igének az igazságát és erejét is: „...néked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, a mennyekben is kötve lesz; és amit megoldasz a földön, a mennyekben is oldva lesz” (Mt 16,19).

Jézus Krisztus teljesen és mindenben engedelmeskedett az Atyának, tökéletesen elvégezte – szenvedéssel, a legnagyobb áron – megváltói munkáját. Ha hívő vagy, Isten újjászületett gyermeke, „minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet” (Péld 4,23). Az ige figyelmeztet: „az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén kit elnyeljen” (1Pét 5,8b). „Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem

aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát” (Mt 7,21). Megdöbbenő Jézus példázatában, hogy a tíz szűz közül csak öten jutottak be a mennyeknek országába, akiknek bőségesen volt olajuk (Mt 25,1–13). „Nem megy abba be semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot és hazugságot cselekszik...” (Jel 21,27). Ugye, ezek után mind jobban megértitek, mennyire fontos és hangsúlyos, hogy megalkuvás nélkül „álljatok ellene az ördögnek” (Jak 4,7), megfeszítve, megöldökölve a testet. Ugyanakkor pedig, hogy teljesedjete be Szentlélekkel”, ami az eredeti szövegben folyamatos jelenben van, s ez azt jelenti, hogy újra meg újra. S még annyit: Kik űzhetnek ördögöket? A Mk 16,17 szerint „akik hisznek”, vagyis a hívők, akiknek Jézus hatalmat adott (Mt 10,1). Ezzel együtt tudnunk és gyakorolnunk kell: „Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és böjtölés által” (Mt 17,21). A megtisztult, igaz, feddhetetlen, Szentlélekkel teljes hívőkben nem lehet helye az ördögnek. Bennük Isten neve dicsőül meg! Csak az ilyeneknek ad az Úr hatalmat, és senki úgy ne járjon, mint Skéva fiai (ApCs 19,14–17). Jézus nagyon jól tudta, miért tanította a tanítványait így imádkozni, s még a rövid Miatyánkba is belefoglalta: „Szabadíts meg minket a gonosztól!” Csak a teljesen szabad tanítványok tudnak másokat az Úr munkájában szabadulásra segíteni! Boldogok, akiknek szívük tiszta, és mindenben engedelmeskednek az Úrnak, mert azokat Ő eszközéül használja és áldássá teszi. Ha valóban így élünk és járunk, személyhez szólóan és gyülekezethez szólóan adja az Ő igéjét: „Amiként engem küldött ... az Atya, én is akképpen küldelek titeket” (Jn 20,21).

Összefoglalva, szabadító szolgálatról általában a megtérőknél, a világból jött, addig hitetlen vagy éppen vallásos és kötözöttségben levő emberek esetében van szó. Az újjászületett, megtisztult, bemerítkezett és továbbra is engedelmes hívőknek mondja az Ige: „...és veszitek a Szentlélek ajándékát” (ApCs 2,38). Ez a bibliai sorrend. Tapasztalat szerint néha előfordul, hogy kellően fél nem készített, meg nem tisztult, s így bemerítkezett hívőnek is szabadulásra van szüksége. Voltak rá példák, hogy ez akkor derült ki, amikor kérésére lélekkeresztségért kezdtünk el vele imádkozni. A megüresített, megtisztított edényt tölti be az Úr Szentlélekkel. Csak a szentül, feddhetetlenül, az Úrnak odaszántan élő hívőkben működnek a későbbiekben is erővel és vonzóan a kegyelmi ajándékok. A lazákban, az engedetlenségben és megtisztulatlanokban, akik nem termik meg a Lélek gyümölcsét (Gal 5,22), nem működnek a kegyelmi ajándékok, s az ilyenek erőtelenségek a bizonyágtételben. Ugyanakkor közülük kerülnek ki – így volt ez az ószövetségben is – a hamis próféták, s egyáltalán az olyan hívők, akiknek a szolgálata zavarhatja a jó rendet, nem fér össze az ékességgel. De meg van írva: „Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül” (1Kor 5,13b).

Egyébként a hívők egyes kísértései, elesései, bűnvallása más, erősebb testvér előtt s így nyert szabadulása nem is tekinthető szabadító szolgálatnak, hanem lelkigondozói segítségnyújtásnak.

A szabadulást nyert, újjászületett hívő életében a gondolkodásnak, a jellembeli alapoknak is Isten Igéjéhez mérten kell megváltoznia. Így lesz valóság, „ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden”. Ugyanakkor az intésnek, feddésnek, buzdításnak is megvan a maga helye a szolgálatban, hogy „minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban” (Kol 1,28). A középpontban az Úr Jézus Krisztus van, s mindent Isten dicsőségére műveljünk (1Kor 10,31b).

Köszönetemet fejezem ki több pünkösdi szolgatársam mellett Joób Istvánnak, a Hit Gyülekezete lelkipásztornak (Szeged) és Tatai István református lelkipásztornak (Hatvan) e cikket, tanítást bíráló, ellenőrző, segítő tevékenységéért. Szükségesnek tartjuk, hogy Isten pünkösdi-karizmatikus népének a szabadító szolgálat tekintetében is lehetőleg egységes bibliai látása, állásfoglalása és tanítása legyen. Ezért is kerestük, vállaltuk e fontos kérdésben az együttműködést.

A cikk sok értékes gondolatot tartalmaz. Ezért jelentettük meg a lapban annak ellenére is, hogy a generációs átokról írt részekkel sem Közösségünk vezetősége, sem az Élő Viz

szerkesztősege nem ért egyet, mivel a generációs átok fogalmát ószövetségi – az újszövetségi időkben már idejétmúlt – gondolatmenet termékének tartjuk. Ennek indoklására a közeljövőben egy részletesebb cikkben kívánunk kitérni.

A szerkesztő

A „szektázás” és a pünkösdiék • Süveges Imre

Talán manapság nincs is olyan nagyobb példányszámban megjelenő napilap, ami ne foglalkozna időről időre egy olyan „népszerű” témával, mint a szektakérdés. A kisebb-nagyobb reális ismeretekkel rendelkező újságírók sorban írják ilyen irányú cikkeiket. Ezekben a Hit gyülekezete, a krisnások, a „pünkösdisták” a mormonok, a dunaföldvári szekta és az adventisták mind megférnek egymás mellett. Felháborodott szülők vádolják a szektákat gyermekeik megtéréseért. Ezek a cikkek kétféle hatást érnek el. Először is leleplezik a valóságos szekták szélsőséges tevékenységét, figyelmeztetve a közvéleményt. Másodsor, teljesen összekeverik a kiségyházak evangélizációs munkáját a szektákkal. Ez sok kárt okoz. Hiszen már többször előfordult evangélizációink során, hogy az emberek előítélete lehetetlenné teszi a bizonyágtételt. Sokan minden vallási jelenségtől félnek, ami eltér a hagyományos, nagyegyházi tevékenységtől.

Általában az a hívő ember első reakciója, amikor olvassa ezeket a rágalmakat az újságokban, hogy elkezd felháborodottan bosszankodni. Emberileg nézve ez teljesen érthető, de mit mond a Biblia? Imádkozzatok azokért, és áldjátok azokat, akik rosszat mondanak rólatok (Mt 5,44). Vajon eszünkbe jut-e a felháborodás mellett imádkozni az újságírókért, szülőkért és áldani őket? Ez a feladatunk, a többi pedig az Elnökség már megtette, megfelelő módon reagálván ezekre az újságcikkekre.

Ezen túl az új megtértekkel való foglalkozások során azt tapasztalom, hogy az újságcikkekben ismertett szélsőségek elkerülése végett meg kell tanítanunk velük néhány dolgot. Jézus beszél arról, hogy a megtérés okozhat konfliktusokat a családban, és ezt fel kell vállalnunk. Ezért nagyon fontos az új megtértek bölcs viselkedése, ami sok mindent megelőzhet. A szeretetnek és a szülőtiszteletnek kell motiválnia az újonnan megtért fiatal cselekedeteit. Nem lesz több azzal valaki, hogy hívő lett, s emiatt nem kell lenéznie a családját, mert az ilyen viselkedéssel hamar alapot teremt a vádaskodásra. A Biblia a szülőtiszteletről és az engedelmségről teljesen általánosságban szól, tehát nemcsak akkor kell szeretnünk, tisztelnünk szüleinket és engedelmeskednünk nekik, ha ők jók, és megfelelnek elképzeléseinknek. Ha a szülő Isten elhagyására, bűnre csábít, akkor pedig „Istennek kell inkább engedni, hogynem az embereknek” (ApCs 5,29). A megalkuvás nélküli szeretet sok konfliktust elhárít! Ezzel nem azt mondom, hogy rejtse el megtéréseidet; fontos, hogy erről beszélj, és életed szavaid pozitív irányú bizonyítéka legyen.

A szektáktól való idegenkedés leginkább a személyes kapcsolatokban oldható fel. A statisztikák azt mutatják, hogy a hívők 80%-a személyes kapcsolatokon keresztül tért meg. Egyszer így fogalmazta meg ezt valaki: „István a barátom volt. Miután ő megtért, Jézus az ő szívéből a barátság hídján keresztül átjött az én szívembe, és így lettem hívő keresztény”. Nem túl régen beszélgettem valakivel, aki ezt mondta: „Két éve tértem meg a szomszédom bizonyágtétele nyomán. Azelőtt évekig mellettünk éltünk, sokszor láttam, hogy vasárnaponként mennek valahová, de erről soha nem beszéltek. Mikor édesapám meghalt, akkor beszéltek nekem először Istenről, és rövid időn belül meg is tértem. Mennyivel jobb lett volna, ha már néhány évvel ezelőtt beszéltek volna Krisztusról, akkor már édesapám is hívőként halhatott volna meg.”

Megdöböntett ez a történet. Néhány nap múlva az Úr egy másik eseményen keresztül is figyelmeztetett. Már négy hónapja, hogy megnősültem, s azóta egy lakótelepi lakást bérlünk, Budapesten. Ez teljesen új közeg számomra, és furcsállottam, hogy milyen zárkóztak az

emberek. Négy szomszédom van, de az eltelt hónapok alatt – minden eredeti tervünk ellenére – nem tudtam velük kapcsolatba lépni. Amikor hazaérkeznek, már csak azt hallani, hogy zárják maguk mögött az ajtót. Egyik nap egy gyászjelentést olvastam a szomszéd ajtaján; 54 éves férfiszomszédom meghalt. Már négy hónapja lassan, hogy itt lakunk, és nem volt lehetőségem bizonyosságot tenni nekik. Vele most már sohasem tudok beszélni! Akkor gyors elhatározásra jutottam: négy Élet könyve, négy Találkozások Jézus Krisztussal című könyv, és máris kész a karácsonyi ajándék a szomszédoknak. A személyes bizonyágtétel az evangélium hirdetésének egyik leghatékonyabb módja. A szavak és a példamutató életmód minden szektákkal kapcsolatos előítéletet eloszlatnak. Téged hányan vádolhatnak, hogy volt lehetőség, és mégsem beszéltél nekik Jézusról?

Befejezésül szeretnék egy rövid áttekintést adni a kereszténységen belüli csoportokról, hogy világosan lássuk a szekták helyét. Talán az emberek körében a legismertebbek a *nagyegyházak*, más szóval a *történelmi egyházak*. Ide tartoznak a katolikus, református, evangélikus, unitárius, anglikán és a keleti ortodox egyházak. A második kategóriát a *kisegyházak* képezik. Utóbbiak a kommunista rendszerben *szabadegyházak* összefoglaló néven lettek ismertek. Ezek a különféle ébredési mozgalmakból alakult evangéliumi közösségek. Nehéz lenne mindet felsorolni, de a példa kedvéért néhányat megemlítek közülük: pünkösdiel, baptisták, Hit gyülekezete, Mahanaim, szabadkeresztények, adventisták, metodisták stb...

Ezután következnek a *szekták*, a *hamis vallások*. Sajnos az utóbbi két kategóriát tájékozatlan emberek sokszor összekeverik. A szekták közé tartoznak: mormonok, Jehova-tanúi, „Moon”-isták, Christian Science, dunaföldvári szekta stb... Ezen túl beszélhetünk a New-age mozgalomról, keleti vallásokról és egyéb okkult dolgokról. Röviden szeretném fölvezetni a szekták, hamis kultuszok főbb ismertető jegeit:

1. Mit tanít Jézus Krisztusról? A Biblia azt mondja, hogy Ő az Isten Fia, aki megváltotta az emberiséget. Egyedül Ő általa van üdvösség (1Jn 4,1–3).
2. A legfőbb tekintély a Biblia. Minden ezen mérettetik meg. Nincs más hasonló tekintéllyel rendelkező könyv.
3. A hamis kultuszokra jellemző, hogy magukat tartják az egyedüli üdvözítő egyháznak.
4. A kultuszok nagy része cselekedetek általi megváltást hirdet. A Biblia hit általi, kegyelemből való megváltásról beszél: „Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Ef 2,9).

„A kultuszok, szekták Isten igazi szolgálatának hamisítványai. Olyanok, mint a hamis pénz, mely szemre hasonlít az igazhoz, de nincs valóságos értéke; ha fény felé tartják, láthatóvá válik a különbség. A hamis vallások felismeréséhez a fény a Biblia, Isten Igéje.”

KÖRKÉP

„Siont választotta az Úr, azt kívánta lakóhelyül” • *Tfirst Gyula*

%Beszélgetés Bereczky Sándor testvérrel, a Sion Gyülekezet lelkipásztorával.

Az Élő víz volt főszerkesztője, Telegdi József testvér azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy keressem meg Bereczky testvért, és készítsek vele riportot gyülekezetükről és szolgálatukról. Néhány nap múlva véletlenül megpillantottam egy levelet, melyben a népjóléti miniszter elismerését fejezi ki a szenvedélybetegek érdekében kifejtett fáradozásukért. Úgy gondoltam, ez eggyel több ok arra, hogy teljesítsem a kérést.

Sötétedés után, permetező esőben érkeztem. Az épülettömb egyik oldalán hétemeletes falanszterek ásítognak a másik oldalról vonatok zaja hallatszik; kissé távolabb régi bérházak, gépkocsitároló telepek, vasútállomás és autóbusszpályaudvar zárja a kört. Elindultam a

kovácsoltvas kerítés mellett, majd megálltam egy kapunál. A kapu felett négy betűből álló szó üzen és bátorítva hívja az arra járókat: SION. A város háttérfényei kirajzolják az archaikus épület körvonalát, tornyait, kupoláját, égfelé mutató lanternáját. Kissé megilletődve járom körül az épületet, olyan érzés fog el, mintha a város öleléséből kiszabadulva békés szigetre találtam volna.

A bejárattól kedves fiatalember vezetett Bereczky testvér irodájába, aki minden hivatalos gesztust mellőzve barátsággal, bizalommal fogadott.

– *Ez az első alkalom arra, hogy lapunk olvasói és Közösségünk tagjai betekintést nyerjenek Közösségünk legnagyobb gyülekezetének életébe. Kérlek, mutasd be nekünk a gyülekezetet.*

– Nevünket a 132. zsolttár alapján vettük fel. Sion az erőt és biztonságot jelképezi; azok biztonságát, akik itt, az Úr házában találnak otthonra. Imaházunk Kőbányán, Budapest egyik legelmaradottabb kerületében van. Errefelé nagy a szegénység, hódít az alkoholizmus, kábítószeresítés, bűnözés. Missziós szolgálatunknak az a célja, hogy az itt élő embereknek utat mutassunk Jézus Krisztus felé. Épületünk két – egymással összefüggő – részből áll. Egyik a régi kőbányai zsinagóga, másik a régi rabbi hivatal épülete. A zsinagóga továbbra is Isten háza, templom, a mi imaházunk, mely jogilag a Sion Gyülekezet tulajdona. A régi rabbi hivatal épülete átalakítva, kibővítve az Emberbarát Alapítvány tulajdona, ahol szenvedélybetegek rehabilitációját végezzük. Címünk: Budapest, X. ker. Cserkesz utca 7–9.

– *Úgy tudom, hogy a gyülekezet létrejött, a kezdetek szorosán összefonódnak lelkészi múltaddal és személyes sorsod alakulásával.*

– Igen. Református lelkész voltam – hivatástudatból –, de soha nem találtam helyem a történelmi egyházban. A Bibliából és hívő testvérek bizonyoságtételéből megtudtam, hogy a megtért ember szentlélekkeresztségben részesülhet. Ezt 1963-ban kaptam meg, ami miatt egyházamban botrány tört ki. Feleségem pünkösdi gyülekezetben tért meg, és az egyik budapesti gyülekezetnek volt a tagja. Így kerültem kapcsolatba a pünkösdi mozgalommal. Nagyon tetszett lelkesedésük és túlradó örömük.

Történt egy esemény, mely döntésre kényszerített, és életem további menetét is meghatározta. Szentesen voltam lelkész ebben az időben. Valaki megjelent a lelkészi hivatalomban, és a következőket kérdezte. „Hol van a tiszteletes pap elvtárs? Hoztuk a babát keresztelni.” Akkor úgy döntöttem, hogy ezt tovább nem folytatom. Ettől kezdve nem kereszteltem, de – a továbbhaladást illetően – ennél több világosságot nem kaptam. Másoknak is elmondtam gondolataimat, sokakkal megosztottam igei látásomat. Miután Pestről is sokan felkerestek, időnként magam is felutaztam Pestre, ahol 40–50 érdeklődő várt. A budapesti teológiáról is sokan felkerestek, amiből kellemetlenségük származott; volt akit kitétek, engem meg skizofrénnek bélyegeztek. Az Úr erőt adott. Református és katolikus lelkészekkel, papnövendékekkel találkoztam, napokig együtt voltunk és beszélgettünk. Ez idő alatt például egy katolikus pap szentlélekkeresztséget kapott, és ezután a Bibliából tanította a gyerekeket. Összejövetelünkön nővére meggyógyult. Végül az egyháza leállította.

Olyan érzésem volt, hogy ha továbbra is a református egyházban maradok, megfulladok. Arra a meggyőződésre jutottam, hogy az új bort új tömlőbe kell önteni. 1979-ben Budapestre költöztünk, és kisiparos lettem. Anyósom lakásában jöttünk össze egy 12 emeletes házban. Borzasztó kínos volt ez a helyzet. Majd Budán, a Bornemissza utcában folytattuk, a ház pincéjében, ahol 120 személyt tudtunk fogadni. Itt viszont a rendőrség figyelt, beidéztek, és sok kellemetlenségben volt részem.

– *Egy nem túl fontos kérdés: innen van a korábbi „budai gyülekezet” elnevezés?*

– Pontosan. Miután a Pünkösdi Közösség vezetősége tudomást szerzett rólunk, felkerestek minket. Külön ki kell emelnem a testvérek közül Szomor Imre testvért, akit „lelki atyánknak” tekintünk. Sok fontos kérdésben eligazítást adott, és – ami már időszerű volt – megismertette velünk a Pünkösdi Közösséget. Mivel mint kisiparos, már szabad voltam, a vezetőség kérésére, meghívásokra látogatást tettem pünkösdi gyülekezetekben. Ezek az összejövetelek

nagyon emlékezetesek maradnak, melyeken tulajdonképpen én épültem a legtöbbet. Szomor testvér töretlenül mögöttünk állt szeretetével, tanácsaival.

A gyülekezésre vonatkozó akkori helyzet miatt döntenünk kellett, hogy melyik közösséghez csatlakozunk. Bár látogatóink egy részében volt némi előítélet a Pünkösdi Közösséggel szemben, a legtöbben – velem együtt – ezt a közösséget választottuk. Először 46-an, majd több mint 70-en merítkeztünk be. A csatlakozás kicsit problémás volt. A szervezeti szabályzatunk szerint csak két év eltelte után lehetett szolgálatot végezni. Ez alatt az idő alatt Tóth László testvér karolt fel minket. Szolgálati áldások voltak.

A Gizella úti Gyülekezet helyiségében először szombatonként, majd később kedden is összejöttünk. A Pünkösdi Közösségtől és a helyi gyülekezettől ez a lehetőség igen nagy ajándék volt; amit itt is újra megköszönünk. 8–9 évet töltöttünk el ott.

– *Ezzel – úgy gondolom – elérkeztünk a közelmúlthoz, amikor új lehetőségek nyíltak számotokra.*

– Éreztük, hogy nagy szükség volna egy új helyiségre, vagy gyülekezeti házra. Nagyon félttem attól, hogy építkezésbe kezdünk, de svéd testvéreink biztattak.

Itt külön ki kell térni arra, hogy már református lelkészi szolgálatom során, 1961-től kezdve foglalkoztam a szenvedélybetegek problémájával. Kapcsolatba kerültem egy hívő orvossal, Szalai Károllyal, akinek szívében tűz égett. Ebben a kérdésben sok előadást tartott, amire engem is meghívott bizonyágtételre. Tőle sok hasznosat tanultam. Tehát a szenvedélybetegekkel is egyre többet foglalkoztunk, és összejöveteleket tartottunk részükre. Egy alkalommal meglátogattak minket Erik Edin, akinek megtetszett az a szerény munka, amit e területen végeztünk. Ilyen célból is nagy szükségét éreztük egy megfelelő új épületnek. 1989-ben találtunk rá erre az elhanyagolt zsinagógára. Ijesztő volt a szeméthegek és a romhalmaz látványa. Az építkezéshez az anyagi támogatást a svéd testvérek adták, de állami támogatást is kaptunk. A gyülekezet 5 millió forintot ajánlott fel, végül a részesedésünk 25 millió lett a nem hívőktől kapott támogatással együtt. 11 hónap alatt végeztük el ezt a rettenetes munkát, éjjel-nappal, megszakítás nélkül. Sajnos a kupolánál végzett munka hiányos, és emiatt befejezetlen.

– *Szeretném, ha tájékoztatnál arról az eseményről, amit egy pesti bulvárlap írt meg a maga módján.*

– Az épület megvásárlása után versenytárgyaláson választottuk ki a legolcsóbb vállalkozót. A munkát késve kezdte el, sok dolgot összecsapott, és teljesíthetetlen igényeket támasztott. Sajnos nem értettünk ezekhez az építkezési-üzleti dolgokhoz, ezért egy beruházó vállalatot bízunk meg az építési ügyek intézésével és ellenőrzésével. Ekkor derült ki, hogy a vállalkozó olyan összegeket követel, aminek nincs ellentétele, számlákat nem akar adni, a mai napig sem számolt el tételesen. Jogászaik és a képviselő vállalat tanácsára elzárkóztunk a további kifizetéstől. A vállalkozó ezután egy újságíróhoz hozott, botrányt csinált, rongálni kezdte a templom belsejét, tüntetést szervezett a templom körül, aminek a hatóságok vetettek véget.

– *Végül is elértétek célokat. Van egy szép imaházatok, és működik a rehabilitációs intézet. Kérlek, beszélj gyülekezetetek missziós szolgálatairól!*

– Általában egy hónappal előre megtervezzük programunkat. Hétfőn egyetemisták között szolgálunk. Kedden nyugdíjasok jönnek össze bibliai tanításra, majd hitben kezdőkkel foglalkozunk. Szerdán szegénymissziót végzünk. A környék szegényeit látogatjuk, de felkeressük a hajléktalanok éjjeli menedékhelyeit is (Dobozi utca ...!) és megvendégljük őket a lehetőségek szerint. Csütörtökön 10–13 évesek részére tartunk foglalkozást; ugyanezen a napon imaóra van külön a nők, és külön a férfiak részére. Pénteken fiataljaink utcai misszióra vonulnak ki. Szombaton egész nap együtt vagyunk és missziós kérdésekkel foglalkozunk. Vasárnap délelőtt 10 és 12 óra között istentisztelet van a templomban. Gyülekezetünkben működik az ország első, és eddig egyetlen egyházi általános iskolája. Ősszel az első osztályt indítottuk be hívő pedagógusokkal. A tanulók néhány kivétellel nem

hívó szülők gyermekei, de a szülők közül többen járnak istentiszteleteinkre, egy szülő már bemerítkezett.

– *Milyen munkát végeztek az Emberbarát Alapítványban?*

– Ez nagyon nehéz munka, bár nem volt ismeretlen előttem. Régen hívő családok karoltak fel egy-egy személyt, de most ezeknek együtt, közösségben kell élniük. Ez a körülmény mind a betegeket, mind a gondozókat nagyon igénybe veszi. Polgári szolgálatos katonák vesznek részt a munkában, és hívő orvosok is besegítenek. Harcokról, élményekről sokat beszélhetnek, de csupán néhány esetet említek.

Egy férfi, aki 100–120 Noxyront szedett naponta, meggyógyult, megtért, bemerítkezett. Egészségügyis felesége orvosok között elújságolta ezt. Egy orvos felfigyelt erre, felkeresett és elmondta, hogy ő is foglalkozik narkósokkal, de bevallja, hogy neki kellene először megszabadulni ettől ... Később meggyógyult, megtért, bemerítkezett és most az énekkar egyik tagja. Jelenleg két orvos gondozottunk van, az egyik ...

– *Bocsánat, jól értettem?... gondozott?!*

– Igen. Az egyik belgyógyász, nagy alkoholista volt; a másik fogorvos, aki telefonon így jelentkezett nálam: „annyira elzüllöttem, hogy összesen egy farmernadrágom van”.

Az alapítvány anyagi fenntartására pályázatokat használunk fel. A Népjóléti Minisztérium – például – 3 millió forintot adott munkahelyteremtés címén. Ezen a pénzen fogorvosi rendelőt nyitunk az épületben, ahol részben karitatív alapon, részben ellenszolgáltatásért, rendelőt indítunk. A rendelőt előreláthatóan a miniszter úr fogja felavatni.

Újra el kell mondanom, hogy igen sok erőt és türelmet igényel ez a szolgálat. De akik itt lélekben megerősödtek, segítenek a másikon, vigyáznak egymásra. Nálunk csak férfiak vannak, a nők nehezebb esetek. Volt részünk sikertelenségben: sajnos visszaesés is történt.

– *Szerencsére az Úr nem a sikereink szerint ítél meg, hanem a hűségünk szerint. Volna még egy kérdésem. Köztudott, hogy országunkban már igen sok karizmatikus közösség alakult, nagyegyházakban is, de azon kívül is. Hogyan látod ezeknek a közösségeknek a helyzetét, kapcsolatait?*

– Minden karizmatikus mozgalom magán viseli egyházának jellegzetességeit. Egy katolikus pap elmondta, hogy megkapta a nyelvek magyarozatát, amit Mária jelent meg neki. A reformátusok mereven elzárkóznak a bemerítéstől és a továbblépéstől. Egy baptista testvér azt mondta, hogy nem kell ezeknek a jelenségeknek nagyon kitűnniük, az eredmény a fontos. Tapasztalataim egy könyv megírására készítették, ami nemrég jelent meg „Futnak, de nem lankadnak meg” címmel.

Nagy aggodalmaim vannak a keleti országokban kibontakozó karizmatikus mozgással kapcsolatosan. Ezek általában előítélettel vannak, esetenként ellenszenvet táplálnak a pünkösdi közösségekkel szemben. Beteges túlkapások tapasztalhatók, melyek nem felelnek meg a Biblia mércéjének, de még a szellemének sem. Kontroll nélküliek, csak az élmény, az érdekesség számít, még ha vannak is kivételek. Az a fontos, hogy mi történik velük, nem pedig az Úr és a Szentlélek személye.

Vegyük példaként a hátraesést. Nincs bibliai előzménye, viszont megtalálható a pogány vallások között. Egy klinikai pszichiáter kérdésemre teljes készséggel elmondta, hogy ők ezt milyen módon idézik elő. Az illető saját gyermekén is sikerrel alkalmazta. Láttam egy filmet Svájcban, amiben valaki (igehirdető, vagy hasonló) szinte kivétel nélkül elfektette az előtte állókat, majd meglehelte a mikrofont, és a padokból is kiestek az emberek, a maradék pedig akkor esett le, amikor a padok között végigment. Ahogy néztem a filmet, úgy éreztem, hogy ez öncélú élménynyújtás, amit Jézus soha nem tett, de ma sem tenne. A Benne levő erőt az emberek nem így élték meg.

– *Ehhez kapcsolódik az utolsó kérdésem: Mi a véleményed a külföldi asszisztenciáról?*

– A svédek és norvégok tanítását bibliainak, módszereit, közeledését tisztán tartom. Viszont az igazi misszionáriusok mellett igen sok gyökértelen, kétes háttérű személy keresi fel

országunkat; olyanok, akik itt élik ki ambícióikat. Erre is említek egy esetet. Valaki felállította közönségét, lumpeneket, csavargókat, azután felszólította őket: „mondjátok velem: meg vagyok váltva, meg vagyok váltva” igazi magvetés és lelkipozás nélkül.

– *Olcsó megoldás lenne ez, ha tényleg megoldás lenne ...*

– Bár ők fognak ezért az Úr előtt felelni, nekünk nagyon nehéz lesz ezeket a félrevezetett embereket a bibliai útra téríteni. Ebben látom napjaink nehézségeit.

A beszélgetést befejeztük az idő is nagyon eljárt. Mitagadás, befejezésnek ez elég szomorú. Az épület helyiségeiben tett látogatás azonban felüdített, ahol láttam az elsősztályosok termét fogason egymás mellé akasztott kicsiny köpenyekkel, tanszeres dobozokkal; láttam a készülő rendelőt, ahol az előbb említett fiatal fogorvos örömmel számolt be „Sanyi bácsinak” az aznapi munkájáról, nekem pedig megmutatta, hogy milyen korszerű szűrő-vágó-fűrő eszközökkel vannak felszerelve; benyitottunk a betegek szobáiba, ahol gyógyuló emberek nyugodt, tiszteletteljes mosolya fogadott. És amikor az egyiknek elmondtam, hogy akit Jézus Krisztus megszabadít, az valóban szabad, ő ezt azzal egészítette ki, hogy „csak akit Ő szabadít meg”.

Hazafelé menet elgondolkodtam, hogy milyen beszédes ez az épületegyüttes: Isten háza és szeretetotthon, egymás mellett, összenőve, átjárhatóan. Mintha csak egymástól nyernék értelmüket és létjogosultságukat. Egy gyakorlati, szemléltető példa arra, hogyan lehet Jézus Krisztus parancsát betölteni, hogy „szeresd a te Uradat Istenedet ... és szeresd felebarátodat; és hogyan lehetünk méltó követői Mesterünknek, aki földönjártában – A. Schweitzer gondolatai szerint – nemcsak az emberek lelkét féltette, hanem testéről is gondja volt.

{k1993105}

{k1993106}

{k1993107}

Bakonycsernye • ifj. Kovács Béla

%Dudar, Csetény, Bakonycsernye – ismerősen csengenek e dunántúli helységnevek a pünkösdi füleeknek. Mindhárom, egymás szomszédságában levő faluban hosszú múltra visszatekintő gyülekezetek vannak. Most a bakonycsernyei gyülekezet fiatal pásztorával, Pataky Alberttel beszélgetünk.

– *Légy szíves bemutatni ezt a szép bakonyi települést az Élő víz olvasóinak. Kik élnek itt, mivel foglalkoznak az emberek?*

– Bakonycsernye Fejér megyei község a Bakony-hegység északkeleti szélén. A török uralom alatti elnéptelenedését a Zichy grófok 1724-ben betelepítéssel próbálták ellensúlyozni. Bakonycsernye telepesei evangélikus vallású szlovák jobbágyok és zsellérek voltak, akik Nyugat-Szlovákiából kerültek ide. Az eleinte zömében mezőgazdasággal foglalkozó lakosság mintegy fele 1941-ben már a bányászatban és az ipar keretén belül találta meg megélhetését. Jelenleg a falu lakosainak száma 3200 körül van.

– *Milyen községek vallási képe?*

– A községben szinte minden ismertebb vallás és felekezet képviselői megtalálhatók: evangélikusok, katolikusok, kis létszámban reformátusok, pünkösdiék, nazarénusok, Jehova tanúi, egy Hollandiából eredő közösség, egy minden felekezettől független prófétás csoport, és a legújabb időben 4–5, a Hit gyülekezetéhez tartozó testvér. Viszont az utóbbi években elsorvadtak, megszűntek a különböző szombatos felekezetekhez tartozó csoportok és az öskeresztények. A falu hitéletét leginkább az evangélikus, katolikus egyházak és a pünkösdi gyülekezet határozzák meg.

– *Hűha! Ez aztán a változatoság! Milyen jó, hogy ebben a sokféleségben mi, pünkösdiék is képviseltetjük magunkat Albert, néhány mondatban beszélj gyülekezeted történetéről, hiszen jóval a világháborút megelőzően jött létre a csernyei gyülekezet!*

– A pünkösdi gyülekezetet községünkben az Amerikából hazalátogató bakonycsernyei származású Mihók Imre testvér alapította 1926-ban. Az imaházat is ő adományozta, ami több átalakítással még ma is összejöveteli helyünk. 1938-ban már 60 tagja volt a gyülekezetnek. Az 1960-as években volt a leglátogatottabb a gyülekezet, amikor vasárnaponként a 200–250-et is elérte az istentiszteleteken jelenlevők száma. Az utóbbi két évtizedben a gyülekezeti tagok száma száz körül mozgott. A gyülekezet hitéletét és lelkiségét alapvetően meghatározó „történelmi személyek” Mihók testvér, Bajza, Hodula, Szok, Sente István és id. Siffel József testvérek voltak, akiknek örökébe léphettem 1984-ben.

– *Már nyolc éve vagy lelkipásztor, és még most is fiatal vagy! Nem is tudom, van-e nálad fiatalabb gyülekezeti vezető az országban? Hogyan jutottál az elhatározásra, hogy lelkipásztorként az Úrnak szenteld életed?*

– Nagy kiváltság számomra, hogy a magyarországi pünkösdi mozgalom úttörőjének – Szalai Józsefnének – unokája lehetek. Az ő személyes példája, hitéletének mélysége nyújtott segítséget számomra, hogy igen fiatalon találkozhattam Jézus Krisztussal, mint személyes Megváltómmal, és Neki adhattam életemet. 1983 késő őszén szenteltek fel Tóth László és Szomor Imre testvérek a lelkipásztori szolgálatra. Mielőtt Bakonycsernyére kerültem, az első hazai pünkösdi gyülekezetben – Darányban – szolgáltam, nagyanyám úttörő munkáját folytatva.

– *Térjünk vissza a gyülekezethez. Mi a tapasztalatod, milyen lehetőségei vannak faluhelyen a biztonyságtételnek?*

– Faluhelyen speciális helyzetben van a gyülekezet a biztonyságtézés területén, mivel az emberek nagyon közelről ismerik egymást. Ez jó is, de lehet hátrány is! Ha hitvallásod egyezik az étleteddel, akkor jó. Ellenkező esetben nagy akadálynak bizonyul az evangélium és Isten országa terjedésében. Az evangélium terjesztésére elsősorban a klasszikus evangélikai összejövetelek szolgálnak, de lehetőségeink vannak a falutelevízió, a helyi újságon, az általunk szervezett kultúrházi keresztény koncerteken keresztül is Isten Igéjét hirdetni. De természetesen az egyik pótolhatatlan és legeredményesebb módja az evangélikai személyes evangélikai, amennyiben készek a gyülekezet tagjai ezt végezni.

– *Mi a látásod a fiatalok gyülekezeti szolgálatával kapcsolatban? Nálatok hogyan alakul a számos tekintetben újat igénylő fiatalság és a hagyományokhoz inkább kötődő gyülekezet viszonya?*

– A nyolc év alatt, amióta Bakonycsernyén szolgálok, a bemelegítettek közül tizenkettő volt a 25 éven aluli fiatalok száma. Jelenleg a bemelegítés előtt álló, bemelegítési oktatáson résztvevő testvérek között is négy 20 év alatti, kettő pedig 35 évesnél fiatalabb. Mindig nagyon fontosnak tartottuk a gyülekezetben, hogy a fiatalok szolgáljanak, és a gyülekezet is mindig nagy örömmel fogadta szolgálatukat. Persze, az ifjúság beilleszkedése egy olyan régi, tradíciókkal rendelkező gyülekezetbe, mint amilyen a bakonycsernyei is, nem mindig történik zökkenőmentesen. Mindkét részről sok türelemre és megértésre van szükség. „Szenvedjétek el egymást szeretetben”; ennek az igének a mindennapos megélése segíthet a fiatalok gyülekezetben való beépülésében. Ahol a saját meglátások önző hangsúlyozása kerül előtérbe a testvérek között, ott sok nehéz órát kell megélniük fiataloknak és időseknek egyaránt. De a szeretet hosszútávú, mindent elfedez, mindent eltűr, mindent remél ..., csak ez az egy járható út van gyülekezeteink előtt.

– *Hogyan tekintesz a jövő felé? Mi az, amit nagyon vársz az Úrtól a gyülekezetre nézve?*

– Ahogy Közösségünknek, úgy gyülekezetünknek is szüksége van – velem együtt – megújulásra, ami a megszentelődéssel együtt történik. Ezt kérem az Úrtól, és kész vagyok ezért, ami rajtam áll, mindent megtenni. Gyülekezetünk jelentős mértékben előregedett, amin az újabb bemelegítések sem változtattak sokat. Emiatt még többet kell tennünk azért, hogy a fiatalok közül is sokan megtalálják az Urat.

– *Albert, nagyon köszönöm a beszélgetést!*

{k1993108}

A gyülekezet pásztora

{k1993109}

Bakonycsérnyei fiatalok szolgálata bemerítésük előtt.

{k1993110}

Országos közbenjáró imanapok • Pánczél János

Közel hat éve negyedévenként találkozót tartanak a különböző felekezetekből az imádkozásra elkötelezett testvérek. A 9-től 13 óráig tartó összejöveteleken dicsőítő szolgálat, építő, buzdító igehirdetés, fontos tájékoztatók után buzgón imádkozunk hazánkért, kormányunkért, ébredésért, Istentől elhívott és felkészített munkásokért stb. Az alkalmakon emellett helye van a kegyelmi ajándékok működésének is. Az összejövetelek nagy értéke és áldása a fentiekért való közbenjáró könyörgések mellett országosan Isten népe egységének az erősítése, közvetve a képviselt gyülekezetek építése.

Az Úr így szólt Ésaiás prófétán keresztül népéhez: „És látá, hogy nincsen senki, és álmélgodott, hogy nincsen közbenjáró” (Ézs 59,16). Mi, Jézus Krisztus ma élő tanítványai hisszük, tudjuk, hogy „igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése”, s ezt igyekszünk teljes szívünkkel gyakorolni sokak javára, Isten dicsőségére. Az 1993-as évben a következő időpontokban (mindig szombati napon) tartunk országos közbenjáró imanapokat: március 27; június 5; augusztus 18; november 20. A helyszín állandóan Budapest, rákosszentmihályi református templom, Budapesti út 82. Megközelíthető az Őrs vezér térről a 77-es autóbusszal. Kívánatos és ajánlott minél több imádkozásra odaszánt testvér bekapcsolódása.

BIZONYSÁGUL

Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! • Csernus Béla, az ózdi gyülekezetből

{k1993111}

Isten két fiúval áldotta meg a harmincon túl lépett éveinkben házasságunkat. Az első fiúkat kértük, nagyon vártuk, és több éves imánk meghallgatásaként örültünk neki. A második fiúkat nagyon gyorsan, meglepetésként érkezett, hálaadással fogadtuk.

Édesanyám úgy bátorított – majd meglátod kislányom, ha most nehéz is, mert az egyik kicsi, a másik pici, de sokat örülsz majd még nekik, hiszen felnőve igaz barátok lesznek.

Valóban, napról napra, nehézségek, betegségek és kísértések között haladva, Isten megtartó kegyelmét tapasztaltuk, és leginkább alkalmatlan állapotunkban kaptuk Isten ajándékát, hogy gyermekeink 13 és 15 évesen megismerték személyes Megváltójukat, Üdvözítőjüket, Jézus Krisztust.

Mélyen érintette szívemet ez az esemény, átéreztem, hogy a legnagyobb ajándékot ragadták meg, akit senki el nem vehet tőlük. Életük biztos oltalom alá került.

Középiszolás éveik alatt, ahogy egyre értelmesebbek és önállóbbak lettek, azt kellett tapasztalnunk, hogy szívügyüknek tekintik a bennük levő reménység megvallását, és azt, hogy másokat is Krisztushoz vezessenek társaik közül. Isten megáldotta életüket, és mivel nagyon közel voltak egymáshoz, mindig mindent együtt akartak tenni. Ez tőlünk sokszor nagy anyagi áldozatot kívánt. Örömmel hoztuk az áldozatot, hiszen mindenünk Isten kegyelméből volt. Forgolódásuk és érdeklődésük olyan fordulatot vett a tanulás és a misszió területén is,

amelynél be kellett látnunk, hogy ez már nem megy, meghaladja anyagi lehetőségeinket. Félelemmel hordoztuk szívünkben vágyaikat és kéréseiket. Miután befejezték középiskolájukat, és szakirányú képesítést is szereztek, Ákos szíve vágya az volt, hogy bibliaiskolai tanulmányokat folytathasson, a lehető leggazdagabb ismereteket szerezve. Abban az időben a „Living Praise” énekegyüttes Ózdon szolgált, akik egy Amerikai Egyesült Államok-beli bibliaiskola növendékei voltak. Ajánlásukra a Dallas Texas „Krisztus a nemzetekért” bibliaiskola jelentkezési lehetőségét próbálta meg Ákos. A '91-es év karácsonyi ajándékként érkezett az értesítés, hogy az 1992-es tanévben ösztöndíjas tanulóként felvételt nyert az említett bibliaiskolába. Halleluja!!!

A mi kérdésünk itt fogalmazódott meg: Hogy lesz ebből utazás? Számunkra ez lehetetlen volt, de mégsem álltunk ellene. Abban reménykedtünk, hogy Aki az elhívást adta, és többször meg is erősítette fiúnk szívében, biztos nem tévedett. Egy év telt el készülődésben. Naponta emlegettük imáinkban: Uram, Nálad ez lehetséges – legyen meg a Te akaratod.

A kiutazással kapcsolatos hivatalos dolgok szépen haladtak előre, de az anyagiakból még semmit nem láttunk. Ezt elrejtette az Úr előlünk. Erőfeszítéseink nem hoztak eredményt, de örömeinkre és hálaadásunkra a jó Isten nem késett. Meghatározott napra, órára érkezett az útiköltség, csodával határos módon sikerült a repülőútra a helybiztosítás. Örömeinket és csodálatunkat még tovább gazdagította az Úr gondviselése, mert minden szükséges felszerelés, ruhadarab a bőröndbe kerülhetett. Felejthetetlen hálaadónap volt számunkra, amikor augusztus 17-én Ákos elrepült.

Még egy hónap sem telt el, amikor Balázs állt utazás előtt. Ő Angliába készült egy félévre. Az anyagi lehetőségeknek ezúttal is híján voltunk, ám Isten örömet szerzett, mert az ő számára is megadta a kijutás lehetőségét. Most kedves hívő testvérek otthonában vendégeskedik, nyelvet és bibliaismeretet tanul.

Mindezért Istent illeti a hála és a dicséret! Átéltük gyermekeinkkel, hogy minden az Ő ajándéka, és ezt engedelmes eszközökön keresztül valósította meg!!!

Ezért: „Hirdetem igazságodat a nagy gyülekezetben, és nem zárom be számat, jól tudod, Uram! Igazságodat nem rejtegetem szívem mélyén, hanem beszélek hűségedről és szabadításodról. Nem titkolom el szeretetedet és hűségedet a nagy gyülekezet előtt” (Zsolt 40,10–12). „Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr. Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem ne késlekedj!” (Zsolt 40,18)

Még most is maradt öröme okunk, mert van még egy kislányunk, Kinga, akinek azt ajándékozta az Úr, hogy a fiúk távollétében az összes szeretetünket rá pazarolhatjuk.

A dicsőséges „kirándulás” • *Bán Norbert Ózd*

Nos, miért dicsőséges? Mert Isten volt velünk!

1992 nyarán az Úr kegyelméből egy misszióúton vehettünk részt a Y.W.A.M. (Youth with a Mission) szervezésében. Nyolc országból gyűltünk össze, de a résztvevők többsége magyar volt.

Az Úr bizonyosságok sorozatát adta erősítésül, már amikor elindultunk. Láthattuk az indulásnál, hogy az ellenség mennyire nem akarta, hogy teljesítsük ezt a küldetést. A buszunk jobb első gumija egy kanyarban defektes lett. Az Úr nélkül lehetetlen lett volna az úton maradni, de Ő velünk volt. Ha pedig Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Utunk első állomása egy Szófia melletti kisvárosban, Pernikben volt. Ez egy ipari város, tele az igazság utáni éhséggel. Evangélizációinkkal sikerült az éhséget csillapítani. Sok ember került közel az Úrhoz, és hisszük, hogy azóta beépültek az ottani kb. 150 fős pünkösdi gyülekezetbe. Tudjuk, hogy az Úr rajtuk keresztül még folytatja az emberhalászatot. Innen Isztambulba mentünk. Tudnunk kell, hogy Törökország egy kemény iszlám ország, ahol nagyon háttérbe szorítják a keresztényeket. Igen kevés hívő él ott. Hivatalosan

vallásszabadság van (mert csak így kerülhettek be a Közös Piacba), de a gyakorlatban ez sajnos nem igaz. Evangélicizációs lehetőségünk nem volt, de mégis hasznos volt az ottlétünk. A város különböző helyein gyűltünk össze imádkozni: a Kék Mecsetnél, Isztambul ázsiai részén és az isztambuli egyetemen (ami a képen is látható).

Az Úr próféciaikat és igéket adott, hogy megmutassa, milyen módon lesz ébredés abban a városban. Legfőképpen az igazság után éhes fiatalokat fogja használni. Kijelentéseket kaptunk, hogy az egyetemre keresztény tanárok fognak kerülni. Ez lesz az ébredés központja. Az Úr kegyelméből néhány ember – köztük én is – bemehettünk az egyetem területére, ahol közbenjártunk az ottani diákokért és tanárokért.

S az Úr azóta cselekedett. Pár hónappal ezelőtt hallottam, hogy az egyetemen már keresztény tanárok is tanítanak.

Ez volt tehát a nagy kirándulás, melyen sok élménnyel és bizonyossággal gazdagodtunk az Úr kegyelméből.

{k1993112}

Az isztambuli egyetem

GONDOLKODÓ

A nem keresztény (misztikus) vallások • Kovács Zoltán

Előző számunkban a 20. századi miszticizmus (homályos, megfoghatatlan hit a természetfelettiben és a nem létező dolgokban) egyik fontos oldalával, az áltudományokkal foglalkoztunk. Kimutattuk, hogy az áltudományok – nevükhöz méltóan – nem tudományok, hanem csalással, jó esetben bizonyíthatatlan spekulációkkal foglalkozó szellemi környezetszennyezések, melyek az emberek misztikum utáni vágyát meglovagolva mesés jövedelmekhez juttatják a belőlük élő gátlástalan csalókat. Az áltudományok káros hatása nyilvánvaló, hiszen látványos és izgalmas csalásaik révén rabul ejtik a bennük „hívó” embereket, s így a fejekben nem marad hely az igazság, Isten Igéje számára.

A miszticizmus másik válfaját a nem keresztény vallások képviselik. E vallásokat nyugodtan nevezhetjük misztikus vallásoknak, mivel sűrű homályon, misztikus ködön, minden valós elemet nélkülöző alapokon nyugvó rendszerek. Az ilyen vallások erősségét éppen az őket tápláló misztikus köd adja, hiszen az emberek számára mindig vonzóak a rejtélyes, kikutathatatlan dolgok. A nem keresztény vallások – valóságalapjuk nem lévén – jócskán körülbástyázzák magukat misztikus elemekkel, felcsigázva az Istent kereső emberek érdeklődését: hátha ez a megfoghatatlan isten vagy világszellem az, akinek létezése magyarázatul szolgálhat a világ fennállására és az őket foglalkoztató kérdésekre.

Más vallásokkal szemben egyedül a kereszténység az, amely a valóságot, az egy igaz Istent mutatja be az embereknek. Mint ilyennek, nincs szüksége a misztikus ködre, s csak a feltétlenül szükséges titokzatos elemeket tartalmazza (pl. Isten és a szellemvilág léte, Jézus Krisztus Isten és ember volta, a megváltás és a bűnbocsánat stb.). Ebből a szempontból a kereszténység olyan, mint a matematika, ami néhány bizonyítás nélkül elfogadott axiómára hatalmas méretű logikus, következetes és igaz rendszert épített fel. A kereszténységben is van néhány axióma, melyeket hit által kell elfogadni (pl. Isten létét, akit soha senki sem látott a földi emberek közül), melyekre Isten csodálatos, következetes, kimeríthetetlen gazdagságú rendszert épített fel. A kereszténység legfontosabb axiómája, hogy a Biblia Isten Igéje, melynek minden szava igaz. Aki ezt elhiszi, az a Bibliában mindent megtalál, aminek ismerete az üdvösséghez szükséges, mivel szerető Istenünk prófétái és Fia által minden szükséges ismeretet elmondott nekünk magáról az Igében. Így a misztikus köd hiányában a kereszténységben nem marad hely az emberi fantázia korlátlan szárnyalásának; itt aki

üdvözülni akar, annak el kell fogadnia az isteni kijelentést. Emiatt a kereszténység nem vonzó a „szabadságot” kereső emberek számára, ugyanis „a maga kívánsága után megy az agyas ember, minden igaz bölcsesség ellen dühösködik. Nem gyönyörködik a bolond az értelemben, hanem abban, hogy az ő elméje nyilvánvalóvá legyen” (Péld 18,1–2). Utóbbira a miszticizmus, a misztikus gondolkozásmód tágabb teret enged, mint a kereszténység.

Napjaink szomorú jelensége a keleti vallások előretörése a fejlett nyugati világban. Oslóban jártunkkor norvég testvéreink elmondták, hogy éppen az idő tájt adták át az első iszlám mecsetet a városban. A kommunizmus bukása után Magyarország – és a többi volt szocialista ország – határai ilyen értelemben is megnyíltak, ami megmutatkozik a keleti vallások országunkban való feltűnésében, illetve erőteljes propaganda tevékenységükben, melyekkel minél több embert igyekeznek megnyerni.

A misztikus vallások terjedésének egyik oka az a fentebb már említett jelenség, hogy az emberek szeretnek a saját fejük után menni, és nem szívesen fogadják el az Istentől készen kapott igaz ismereteket. „Isten teremtette az embert igaznak, ők pedig kerestek sok kigondolást” (Préd 7,29), vagyis az igaz Isten ismerete helyett hamis vallásokat alkottak maguknak. A keleti vallások térhódításának másik oka viszont az Európára oly jellemző formális vallásosságban keresendő. A történelmi, egyházak sajnos a sok vallás egyikévé degradálták a kereszténységet, és a Megváltó Jézus Krisztus helyett csak egy vallást kínálnak az embereknek. Magának a „keresztény” szónak is megkopott a jelentése. Ma Magyarországon, ha azt mondom, hogy keresztény vagyok, azzal nem mondtam semmit, mert Antall Józseftől kezdve a fasisztoid nézeteket valló Csurka Istvánig jóformán mindenki kereszténynek tartja magát, holott semmi köze az Úrhoz. Nem csoda hát, hogy az emberek elfordulnak a kereszténységtől, és azt mondják, hogy nekik ilyen Istenre nincs szükségük, akinek a követői valójában istentelenül élnek. „Jaj a világnak a botránkozások miatt! Mert szükség, hogy botránkozások essenek; de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik” (Mt 18,7). Szükséges, hogy mi, pünkösdiek is önvizsgálatot tartsunk e dologban, és ne mi legyünk azok, akik viselkedésünkkel és beszédünkkel megbotránkozást okozunk hitetlen ismerőseink körében, elriasztván őket az Úrtól!

Jellemző, hogy az Istentől eltávolodó egyház az idők során egyre több misztikus elemet hozott be a tiszta Ige mellé, hogy a Szentlélek jelenlétének és erejének hiányát a misztikus köddel pótolja. Ezért került be az egyház tanításába a minden igei alapot nélkülöző máriakultusz és a szentek tisztelete, akiket szerintük segítségül lehet hívni, s akik úgymond közbenjárnak az emberekért. Az Igében kijelentett igazságot félretéve az egyház megalkotta a szentek misztikus közösségét, ami közel áll a sokisten-hithez, még ha nem is nevezik annak. A pogány Római Birodalomban szinte mindennek volt istene a házitűzhelytől kezdve a vadászatiig; a mai egyházban pedig szinte mindennek van védőszentje a vadászoktól kezdve az úton levőig. Isten erejének pótlására szolgál a templomokban uralkodó félhomály és áhítatos csend is.

Hasonló okból nyúlnak a misztikus elemekhez az álkeresztény vallások is, melyek legismertebb képviselője a jehovizmus és a mormonizmus. Ezeket a vallásokat azért nevezik álkeresztényeknek, mert nem keresztények, csak annak látszanak, hiszen a kereszténység alapvető igazságait tagadják. Nem ismerik el például a Szentháromságot, Jézus istenfiúságát, az örök kárhozat létezését. Saját irataikkal szemben a Bibliát másodlagos jelentőségűnek tartják. Szerintük a Bibliában hibák vannak, a saját könyveikben pedig nincsenek, ezért utóbbiak a fontosabbak. Képtelen állításaik fenntartására misztikus ködbe csomagolták mérvadó irataikat. A mormonok első számú szent könyvét, *A mormon könyvét*, *Joseph Smith* írta a múlt században, az Egyesült Államokban. A szerző állítólag angyali útmutatás révén talált rá a könyv alapját képező több ezer éves aranylapokra, melyeket megreformált egyiptomi hieroglifákkal írtak. Smith két kristály segítségével tudta megfejtetni az aranylapok tartalmát. *A mormon könyvét* a következő módszerrel írták: Smith egy spanyolfal mögé

rejtőzve „fordította” az aranylapok tartalmát, egy ember pedig a spanyolfal másik oldalán leírta, amit ő diktált. A misztikum tehát adott: az aranylapokat Smithen kívül senki sem látta, megreformált egyiptomi hieroglifák nem léteznek, és ki tudja, hogy mi történt a spanyolfal mögött? Illetve, sejtethjük a történeteket abból a tényből, hogy *A mormon könyve* rengeteg szó szerinti idézetet tartalmaz a King James angol bibliafordításból. Talán azért kellett a spanyolfal, hogy emberünk a saját zagyvaságait nyugodtan kiegészíthesse a Bibliából vett idézetekkel? Smith személyétől ugyanis nem állt messze a csalás. Ez okozta a vesztét is. A vallásalapítót sikkasztásért és poligámiáért (legalább negyvennyolc felesége volt) letartóztatták. A város feldühödött lakóit ez nem elégítette ki. Megrohmozták a börtön épületét, és odabent megölték Smithet. Ilyen dicstelen halállal halt meg a mormon vallás alapítója, s így fizetett meg Isten annak, aki Őt megcsúfolta.

E rövid kitérő után térjünk vissza a címben említett nem keresztény vallásokhoz! Míg az áltudományok sokszor szándékos csalásokon alapulnak, addig a misztikus vallások gerincét tévhiték és babonák adják. A szándékos csalás esete itt kizárható. Az áltudományokkal való párhuzam a misztikus gondolkozásból származik: e vallások nem a valóságnak megfelelően ismertetik a természetfeletti dolgokat.

Az összes misztikus vallás az *animizmus*ból ered. Az animistákat természetimádóknak is nevezik, mivel a rengeteg animista vallás közös jellemzője a természeti tárgyak vagy jelenségek (fák, kövek, állatok, vízforrások stb.) tisztelete. Az animisták úgy hiszik, hogy az élettelen tárgyaknak is van lelke. A legtöbb animista hisz abban, hogy Isten létezik valahol a messze távolban, de úgy vélik, hogy nem érdeklik Őt az emberek ügyei. Ezért imádják az animisták a szellemeket, mert úgy gondolják, hogy ezek – mivel szerintük minden tárgyban benne vannak – az emberek között élnek, és a távoli Isten helyett ők befolyásolják az emberek sorsát.

Mindebből kirajzolódik az animizmus kialakulásának szomorú története. Az emberek, miután felhagytak a bábéli torony építésével, szétszéledtek a Földön. Noé leszármazottai lévén ismerték Istent, de bűneik elválasztották őket Tőle. Istenismeretük egyre inkább megkopott, értelmükben végül már csak egy távoli, az emberekkel nem törődő valaki lett Belőle. Ám az emberek nem élhetnek felettük levő hatalmasság, vagyis Isten nélkül, így imádni kezdték a természeti tárgyakban „lakozó” szellemeket. „Az örökkévaló Istennek dicsőségét felcserélték a mulandó embereknek és madaraknak és négy lábú állatoknak és csúszó-mászó állatoknak képmásával” (Róm 1,23). Az animisták tehát Isten helyett a saját csinálmányaikat imádják. Animisták az indiánok, az ausztrál őslakosok, egyes néger törzsek és szibériai népek. Az animizmus szent emberei a varázslók, sámánok, táltosok, vajákosok stb.

Az animizmusból fejlődtek ki aztán a különböző vallások, például a 800 milliós Indiát uraló hinduizmus. Az animizmus nem létező szellemeiből a hinduizmus nem létező isteneket kreált. A misztikum hatását fokozza, hogy a hinduizmusban jól megférnek az egymásnak homlokegyenest ellentmondó nézetek is. Itt aztán van tere az emberi fantáziának, s ez rendkívül vonzó a saját fejük után menni kívánó emberek számára. A hinduizmus azáltal növekszik, hogy más vallásokat beolvaszt magába. Ez a tulajdonság tette naggyá, s ebből fakad rendkívüli sokszínűsége. Ebből a mindent magába olvasztó sajátságából következik az a nézet, hogy minden vallás által lehet üdvözülni, mivel „sok út vezet a hegy csúcsára”. A hinduizmus szerint, aki átlépi egy hindu templom küszöbét, az már hindu vallásúnak számít. Micsoda becsapás ez a „minden út helyes” eszméje, amely százmilliók örök halálát okozza! A hinduizmus unikuma a kasztrendszer – ilyet egyetlen más vallás sem talált ki. A merev kasztrendszer átjárhatatlanul és egy életre szólóan megosztja a társadalmat. Mindenki abban a kasztban hal meg, amelyben született; egyik kasztból a másikba átlépni lehetetlen, sokszor még a kasztok közötti érintkezés is tiltott. A hindu társadalmat kivéve minden más társadalomban van lehetőség az emberek bizonyos mérvű felemelkedésére. A merev kasztrendszer elviselhetetlen ellentéteket okozna a társadalomban, ha a hindu papok nem

találtak volna egy zseniális megoldást a probléma kezelésére. De találtak! A megoldás a lélekvándorlás (reinkarnáció) tana. Eszerint az emberek haláluk után más alakban újból megszületnek. Hogy következő életükben milyen alakot öltenek, az előző életük milyenségétől függ. Aki „jól” – a hindu tanításoknak megfelelően, például a kasztrendszerbe beletörődve élt, az legközelebb magasabb kasztba születik. Aki „rosszul” élt, az új életében alacsonyabb kasztba kerül, vagy egyenesen valamely állat formájában lesz kénytelen eltölteni a következő „kört”. A lélekvándorlás így levezeti a társadalmi feszültségeket: ha ebben az életben nem is, de a következőben lehet az embernek jobb sora. Aki pedig lázadozik, az még rosszabb helyzetbe kerül. Következésképpen minden embernek, még a legalacsonyabb kasztbelinek is, érdeke a kasztrendszer, a társadalmi igazságtalanság fenntartása, hiszen, ha „jól” él, akkor legközelebb talán ő születik gazdag maharadszaként, és ő lesz a kasztrendszer haszonélvezője.

A lélekvándorlás tana a misztikus gondolkozás egyik csúcsterméke. Bár az égvilágon semmi sem igazolja a lélekvándorlás létezését, a hinduisták még azt is tudni vélik, hogy milyen bűnért milyen büntetés jár, például gyümölcslopásért az ember szerintük legközelebb majomként születik meg. Eredete ugyan az évezredek távolába vész, ám a lélekvándorlás tana – az áltudományokhoz hasonlóan – csak egy célt szolgál: kiagyalói, a hindu papok érdekét. A misztikum erejét mutatja, hogy a hinduizmusból kialakult két másik vallás a szikhizmus és a buddhizmus elveti ugyan a kasztrendszert, de megtartja az ahhoz szervesen kapcsolódó misztikus elemet, a reinkarnáció tanát. Meglepő, hogy az egymástól közel kétezer év távolságban élt vallásalapítók az általuk rossznak tartott hinduizmusból egyaránt annak legképtelenebb részét, a lélekvándorlás tanát vélték megtartásra érdemesnek. Ez a mozzanat rávilágít arra, hogy micsoda erő van a miszticizmusban. Ez az erő okozza, hogy az emberek olyannyira ragaszkodnak vallásos hiedelmeikhez, vagy akár csak az olyan egyszerű babonákhoz is, mint az úton átmenő fekete macska esete.

A misztikus vallások alapítói általában jószándékú emberek voltak, akik sok igazságot felismertek, ám mégsem jutottak el Isten ismeretére. Gautama, a buddhizmus alapítója hindu királyi családban született az i. e. 6. században. A jólét és a boldog családi élet nem elégítette ki, s amikor meglátta mások életében a nyomort és a szenvedést, otthagya családját, és beállt előbb a hindu szerzetesek, majd az aszkéták közé, hogy megkeresse a megoldást a szenvedésre. Az aszkétizmussal járó koplalás és önkínzás már majdnem a halálát okozta, amikor rájött, hogy ez az út nem vezet sehova. Bement tehát a városba, jó ételt evett, majd egy folyó partján leült egy fa alá meditálni. 49 nap elteltével érte a „megvilágosodás” – az a felismerés, hogy az emberiség fő problémája a szenvedés, a szenvedést pedig a kívánság okozza. Aki megszabadul a kívánságtól, az megszabadul a szenvedéstől is. E felismerésért kapta a Buddha, a „megvilágosodott” nevet, s ez lett a buddhista vallás alapköve. Gautama eleve rossz úton indult el, mert nem Istent kereste, s így rossz helyre is érkezett: létrehozott egy olyan vallást, amely nem ismeri el semmilyen isten vagy szellemi hatalmasság létezését. A buddhizmus kizárólag az egyéni emberrel foglalkozik; megmutatja az utat, hogy helyes életvitellel hogy lehet eljutni a nirvánába, a kívánság nélküliség állapotába, melyben az ember – kívánságai megszűntével – nem szenved többé. A buddhizmus tehát nem kínál egyebet követőinek, mint a világtól félrevonult, csendes élet nyugalmát, melyet bárki elérhet a buddhizmus nélkül is, aki erre vágyik. Gautama mindenét feláldozta ugyan, mégis életműve így foglalható össze: sok hűhó semmiért.

Még szomorúbb Mohamednek, az iszlám vallás alapítójának az esete. Ő az i. sz. 6. században, Mekkában született. A városban ez idő tájt vallási sokféleség uralkodott, virágoztak a bálványkultuszok, de laktak ott zsidók és keresztények is. Mohamedet zavarta a környezetében elburjánzott erkölcstelenség, barbarizmus, a sok lopás és gyilkosság. Bár valamelyest ismerte a kereszténység tanításait, ám a városban élő keresztények inkább csak vallásosak voltak, akik nem tudták az igaz útra elvezetni, így Mohamed elvonult egy

barlangba az igaz Istenről elmélkedni. Ezekből az elmélkedésekből kerekedett ki aztán az iszlám vallás. Mindebben az a szomorú, hogy Mohamednek lett volna lehetősége a megtérésre, de a formális vallásosság nem tudta Krisztushoz vezetni, ezért agyalt ki a szerencsétlen egy új vallást. Mohamedet tehát, s rajta keresztül követőit is, úgy tekinthetjük, mint a formális vallásosság áldozatát.

Mohamed történetéből kiviláglik, hogy mi a teendője a megtért, hívó keresztényeknek a misztikus vallásokkal kapcsolatosan. Nem kell különösebb kampányokat szerveznünk ellenük. Csak egy dolgunk van: hűségesen, tökéletes odaszánással élni hívő életünket, az Úrral való tényleges közösségben. Ha töretlenül növekszünk az Ő megismerésében, és minden nap előrehaladunk a megszentelődésben, akkor életünk vonzó lesz a kívülállók számára, bizonyágtételünk pedig hiteles a szemükben. Ha teljesen átadjuk életünket az Úrnak, akkor Ő használ bennünket, és a bizonyágtételünk eredményes lesz. Ha a Szentlélek vezetése alatt élünk, és hirdetjük az Igét alkalmas és alkalmatlan időben (2Tim 4,2), akkor az emberek Jézus Krisztushoz térnek, és nem fogják őket érdekelni a misztikus hazugságok. Fokozzuk hát erőfeszítéseinket, és tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy az Úr is mellénk adhassa erejét, és minél több embert megmenthessen általunk!

Irodalom: Write, Paul; 1987.: People and their beliefs, (Népek és hitek) ICI, Brussels.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Írd be a naptáradba! – ESYP '93

Immáron negyedszer találkoznak Európa ifjabb lelkimunkásai, ez alkalommal Budapesten szeptember 28. és október 2. között.

A szemináriumra szeretettel hívunk minden olyan lelkimunkást, vagy szolgálatra készülő fiatalot, *aki 10 évnél kevesebb ideje van a szolgálásban.*

A konferencia a Csillebérci Ifjúsági táborban kerül megrendezésre. Részvétel önköltségi alapon. Előadóink lesznek többek között: Wynne Lewis (GB), Aril Edvardsen (N), Jakob Zopfi (CH).

Tartalékolj szabadidődből erre az áldásosnak ígérkező alkalomra!

FELHÍVÁS! • Fábrián Attiláné

{k1993102}

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek.” Tit 2,11

Légy munkatársunk e jó hír szenvedélybetegeknek történő gyakorlati átadásában.

Felvételt hirdetünk a Dunaharaszti m. működő női Rehabilitációs Otthonunkba gondozói munkakörre.

– Bérezés – megegyezés szerint.

– Jelentkezés levélben vagy személyesen: Rehab. Otthon 2330 Dunaharaszti, Vörösmarty u. 17–19.

Felvétel az Evangéliumi Pünkösdi Közösség Bibliai Főiskolájára • Telegdi József dékán

Az EPK Bibliai Főiskolája az 1993/94-es tanévre felvételt hirdet mindazon tanulni szándékozó fiatal testvérek részére, akik

– Istentől elhívást kaptak lelkipásztori, vagy hitoktatói szolgálatra, illetve a gyülekezeti

munkát segítő egyéb szolgálatra,

- középfokú (vagy magasabb) képesítéssel rendelkeznek,
- legalább egy éve tagjai valamelyik gyülekezetnek,
- már eddig is vállaltak különféle szolgálatokat a gyülekezetben,
- részt tudnak venni nappali képzésben.

A képzés időtartama nappali tagozaton 8 félév. A főiskola tandíjköteles.

Nem a Pünkösdi Közösséghez tartozó megtért keresztyények is kérhetik felvételüket.

A jelentkezés határideje: 1993. május 31.

A felvételi kérelmet az Országos Titkárság címére kell elküldeni: 1143 Budapest, Gizella út 37.

A felvételi kérelemhez csatolni kell:

- kézzel írt önéletrajzot, melynek lényegretörően tartalmaznia kell a jelentkező megtérésének és elhívásának történetét,
  - születési anyakönyvi kivonatot,
  - érettségi, illetve a legmagasabb iskolai végzettséget tanúsító bizonyítványt,
  - orvosi bizonyítványt, mely a főiskolai tanulmányokra való alkalmasságot igazolja.
- Szükséges még lelkipásztori ajánlás is, mely lényegében a felvételi kérelmen történik.

A felvételi kérelem (jelentkezési lap) a Közösség lelkipásztorainál szerezhető be.

A jelentkezők felvételi vizsgán vesznek részt. A felvételi vizsga tárgyai:

- ó- és újszövetségi bibliaismeret
- keresztyény etika (önismereti teszt),
- önéletrajzi és hivatásismereti kérdések (megbeszélés).

Az oktatásról szóló törvény értelmében az egyházi felsőoktatási intézményekbe jelentkezők egyidejűleg egy állami felsőoktatási intézménybe is beadhatnak jelentkezési lapot, az ott ismertetett feltételek szerint. Bár a kettős jelentkezés lehetősége fennáll, arra kérjük a jelentkezőket, hogy az Istentől való elhívottságot tartsák döntő szempontnak!

A jelentkezőknek eredményes felvételi vizsgát és jó előmenetelt kíván: *Telegdi József* dékán

Impresszum

Felelős szerkesztő: KOVÁCS ZOLTÁN

Szerkesztő Bizottság: BALOGH SÁNDOR, KÁZMÉR PÁLNÉ, ifj. KOVÁCS BÉLA, MAKOVEI JÁNOS, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, TELEGDI JÓZSEF

Tördelőszerkesztő: ifj. FÁBIÁN ATTILA

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251-6987

Felelős kiadó: KECSER ISTVÁN elnök

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1993114}

VÍZSZINTES: 1. EGY IGEVERS KEZDETE. 20. E nyelven szólt a nép Pálra és Barnabásra utalva: „Az istenek jöttek le mihozzánk emberi ábrázatban!” (ApCs). 21. Rangjelző. 22. Tábita gazdag volt jó cselekedetekben és ... osztogatásban (ApCs). 23. Abban az esetben. 24. A mérárita léviták előljárója a pusztai vándorlaskor (4Móz). 27. Az istenfélő ember szívének egyik alapvető jellemvonása. 28. Az ón vegyjele. 30.

Szóösszetételek előtagjaként földet, talajt jelent (visszafelé). 31. Háborúban meglőtt katona. 33. D. P. J. 34. Kecskemét része! 35. Csupak. 37. Paripa. 38. Elektromos töltésű részecske. 40. Nem olyan. 41. Izráel bírása, aki Eglon, moábita királyt megölte (Bír). **42. AZ IGEVERS BEFEJEZÉSE.** 46. Éden... 47. „Az Úrnak félelme az életnek ... feje” (Péld). 49. Komárom megyei község. 50. Júdeában van! 52. Az SZTK elődje. 53. Római 2000-es. 54. Lában idősebbik leánya (1Móz). 56. Filemon szökött rabszolgája (Kol). 60. Kain bűne volt (1Móz). 62. Római pénzegység volt. 63. ...fa, Buda része. 65. Megkövesedve borostyánkő (+ ékezet). 66. ... hozzá. Tudok vele bánni. 68. „Akik bíznak az Úrban, olyanok mint a ...” (Zsolt). 71. Részvénytársaság, rövidítve. 72. „aki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten ... Fiának nevében” (Jn).

FÜGGŐLEGES: 2. Azonos magánhangzók. 3. Felbolydult kas! 4. Az öltöny része. 5. Helység Simeon területén (1Krn). 6. Gyenge lábakon áll. 7. Kamionok jelzése. 8. A Száva partjai! 9. A katolikus liturgia központi szertartása. 10. Pályaudvar, régiesen. 11. Dávid egyik fia (2Sám). 12. Akhája római helytartója, aki Pál apostolt – a vádaskodások ellenére – szabadon bocsátotta (ApCs). 13. Mássalhangzó kiejtve. 14. ...-Jongg, 144 kövel játszható kínai társasjáték. 15. Istenként tisztel. 16. Gád és Áser anyja (1Móz). 17. „Mert a szívnek teljességéből szól a ...” (Mt). 18. Belül rossz! 19. Páratlan pont! **20. AZ IGEVERS MÁSODIK RÉSZÉ.** 25. Beru (sziget) betűi keverve. 26. Egészségügyi, röviden. 29. Ószövetségi kispap. 31. Székesfehérvár tava. 32. Hangszín. 34. Lázár egyik nőtestvére (Lk – új fordítású). 36. Nagyon csúnya. 37. Farmer márkanév. 39. Vízivész. 40. Minőségi Ellenőrző Osztály. 43. „Örökre ... ez éneket, Jézusban bírom az üdvömet!” (Hitünk Énekei) 44. Lehetetlen, nem fordulhat elő. 45. Hufámíta hangzói (4Móz 26,39). 48. Jézus igája gyönyörűsége és az Ő ... könnyű. 51. Elvisel. 54. Hosszú, angolul. 55. Úgy legyen – ékezet). 57. Üres építmény! 58. Rendreutasítá. 59. UEFA (Európai Labdarúgó Szövetség) betűi keverve. 60. Óvá. 61. Színültig. 63. Sém, Khám és Jáfet atyja – ékezet). 64. Nagyon idős. 66. Lépéshátrányban van! 67. A harmadik hatvány. 69. Igazságügyi Minisztérium. 70. Görögdinnye szelet! 73. Gyermekgyógyászat része! 74. A terbium vegyjele.

Minirejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1993113}

VÍZSZINTES: 1. „Jobb a száraz ..., mellyel van csendesség” (Péld 17,1). 4. E nyelven is írtak Jézus keresztfájára (Jn 19,20). 6. Benjámín Rákheltől kapott neve, névelővel (1Móz 35,18). 7. Érinteni, a Biblia szóhasználatával (Mt 9,20). 8. „Szíved kevélysége ... meg téged” (Abd 3).

FÜGGŐLEGES: 2. Krisztusban megpróbáltatott római férfi (Róm 16,10). 3. „Nem vagyok-é ...” (1Kor 9,1). 5. Pál beszédére megtért asszony neve (ApCs 16,14)

Rejtvény az Élő vízben • Nagy Kornél

A keresztrejtvények és a rejtvények számtalan változatai már nagyon régóta megtalálhatók a különböző folyóiratokban, heti- és napilapokban. A rejtvények, fejtörők iránt igen nagyfokú érdeklődés és fogékonyság tapasztalható az embereknél. Mint köztudott, ezek önmagukban is hasznosak, mert növelik tudásunkat, szélesítik ismereteinket a világ dolgairól, és javítják helyesírási készségünket.

Közösségünk folyóiratának már kezdettől fogva része a keresztrejtvény, mely hozzájárul a lap változatosabbá és teljesebbé tételéhez. De ez többet is nyújthat számunkra az említetteknel, mivel bibliai tárgyú kérdések szerepelnek benne. Így e téren is növekedik az ismeretünk, ami egy hívő ember számára elengedhetetlenül fontos. Sokszor keresgélni kell a Bibliában egy-egy megfejtés miatt, és előfordul, hogy a kérdéssel – vagy éppen nem is azzal – kapcsolatos

igéken akad meg a figyelmünk, ami számunkra új, vagy a szívünket megragadja. (Ez személyes megtapasztalásom is.)

Ezúton szeretnénk megemlíteni azt, hogy a bibliai idézetek, személyek, helységek nevei a Károli Gáspár féle fordítás szerint fejtendőek. Tehát ezt nem írjuk ki, csak ha más fordítású Biblia a forrás. E számtól kezdődően az eddigi keresztrejtvény mellett egy ún. „Minirejtvény” is lesz a lapban, melynek minden megfejtendő szavát a Szentírásból vettük. A két rejtvény helyes megfejtésének együttes beküldése esetén lehet részt venni a jutalomsorsoláson. Ezzel egyidejűleg pedig megnöveljük a jutalmak értékét.

A továbbiakban igyekszünk hatékonyabban küzdeni a sajtóhibák ellen az egész lapra kiterjedően, de különösen a keresztrejtvények esetében, mert itt minden betűnek, számnak, írásjelnek jelentősége lehet a megfejthetőség szempontjából. Az eddigi hibákért újból elnézést kérünk, és reméljük, hogy az Úrtól e téren is kapunk segítséget.

Köszönjük az eddig beküldött rejtvényeket, melyek sok olvasónk örömeire és áldására szolgáltak. Itt szeretnénk a rejtvénykészítésre vállalkozó testvéreinket a következőkre kérni: lehetőleg a főszó a Bibliából származzon, minél több legyen benne a bibliai, vallási tárgyú kérdés, és ügyeljenek a rejtvénykészítés szabályaira.

Végül: várjuk a kedves testvérek, rejtvényfejtő olvasók észrevételeit, kritikáit és konstruktív javaslatait!

BEKÜLDENDŐ:

A MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összerakott két szó, azaz Jézus egyik neve, valamint az, hogy hol található a Bibliában a KERESZTREJTVÉNY megfejtését képező igevers.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1993. március 7.

A '92/5-ös szám rejtvényének megfejtői közül könyvjutalmat nyertek: *Sanda Roberta* (Várpalota), *Wilhelm Konrádné* (Inota), *Szabó Szilvia* (Pécs)

A '92/6-os szám rejtvényének megfejtői közül könyvjutalmat nyertek: *Hajdú Attiláné* (Várpalota), *Berla Ferenc* (Sülysáp), *Farkas János* (Kiskőrös).

GYERMEKKÖR

{k1993115}

{k1993116}

{k1993117}

{k1993118}

{k19931D}